

શ્રીપરમાત્મને નમઃ ।

ૐ અહં નમઃ ।

શ્રી ગુરુવે નમઃ ।

અકલંક ગ્રંથમાળા - પુષ્પ ૧૦૭

જૈન કથાઓ ભા ૨૩

:- સંપાદક :-

તપસ્વી સુનિશ્રી અકલંકવિજયજીભટ્ટારાજ

[પ્રથમ આવૃત્તિ] નકશ : ૧૦૦૦ [વિ.સ. ૨૦૪૬, ઈ.સ. ૧૯૯૦]

મુદ્રક : સાધના પ્રિન્ટરી

૨, સુરેન્દ્ર હાઉસ, જુની સિવિલ સામે,
ધીકાંટા રોડ, અમદાવાદ.

:- પ્રકાશક :-

અકલંક ગ્રંથમાળા

પાંચ પોળ જૈન સંઘ, કલ્યાણનગર જૈન ઉપાશ્રય,

શાહપુર દરવાજા બહાર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૪.

પૂજ્ય મુનિશ્રી અકલંકવિજયભૂવનહારાજસાહેબનો પરિચય.

જન્મસ્થળ : લીંચ,

જિલ્લો-મહેસાણા

સંવત : ૧૯૭૦ ફાગણ સુદ ૫

સંસારી નામ : અમૃતલાલ
શિવલાલ શાહ.

ધાર્મિક શિક્ષક તરીકેનો વ્યવસાય કરીને જ્ઞાન અને તપની પ્રવૃત્તિ દ્વારા સંયમ ભાવનામાં અભિવૃદ્ધિ થતાં પૂ. આશ્રી વિજયભૂવનભાનુસૂરિ મ. સા. પાસે સંવત ૨૦૩૫ના વૈશાખ સુદ ૩ના રોજ મલાડ મુકામે દીક્ષા અંગીકાર કરી મુનિ અકલંકવિજય નામાભિધાન પ્રાપ્ત કર્યું.

વર્ધમાન તપની ૧૦૦ ઓળી ૨૦૪૦ ના વૈશાખ સુદ ૩ ના રોજ પૂર્ણ કરી. સ્વ. પૂ. કર્મશાસ્ત્ર પારંગત સિદ્ધાંત મહોદધિ પૂ. આચાર્યદેવશ્રી વિજયપ્રેમસૂરિ મહારાજ પાસે ધાર્મિક અભ્યાસ કર્યો. દીક્ષા પછી રત્નત્રયીની આરાધનામાં ઉદ્યમવંત છે. હાલ વર્ધમાન તપની પુનઃ પરમી ઓળીની આરાધના થાલે છે. મુનિશ્રીને કોટી કોટી વંદન.

પ્રો. કવિન શાહ, બીલીમોરા.

પ્રસ્તાવના

જૈન શાસ્ત્ર ના ચાર પ્રકાર વિભાગ જૈન દર્શનમાં જોવામાં આવે છે. દ્રવ્યાનુયોગ - ગણિતાનુયોગ - ચરણ - કરણનુયોગ અને ધર્મ કથાનુયોગ.

આ ચાર અનુયોગ પ્રમાણે ચાર પ્રકારના જીવો હોય છે. તેમાં કોઈ દ્રવ્યાનુયોગથી ધર્મ પામે, કોઈ ગણિતાનુયોગથી ધર્મ પામે, જ્યારે કોઈ ચરણ - કરણનુયોગથી ધર્મ પામે અને જે અબુધ એટલે અદ્ય બુદ્ધિવાળા છે તે ધર્મ કથાના યોગથી ધર્મ પામે છે.

ચાર અનુયોગ માં ધર્મ પામવા કે સમજવા માટે ધર્મ કથાનુયોગ સરલમાં સરલ માર્ગ છે.

ધર્મ કથાઓ પણ બે પ્રકારની હોય છે એક તો ચરિત્ર અને બીજી કલ્પિત, વાસ્તવિક હોય તે ચરિત્ર કહેવાય છે. જ્યારે જે કલ્પનાથી ઉદ્ભવેલી હોય તે કલ્પિત કહેવાય છે. કલ્પિત હોવા છતાં પણ તે જે ધર્મને પુષ્ટ કરનારી હોય તો તે ઉપાદેય છે. એટલે કે આદરવા લાયક છે.

વર્તમાનકાળમાં અનેક પ્રકારનું બિભિત્સ સાહિત્ય જેવા કે નોવેલ આદિ પ્રસારિત થયા છે કે જેનાથી કામ વાસનાને ઉત્તેજના સિવાય કંઈ જ લાભ નથી. તેથી તે હાનિકારક છે પણ હિતકર નથી. તેવા સાહિત્યથી દૂર રાખવા પૂર્વ પુરુષો એ અનેક પ્રકારના ચરિત્ર ગ્રંથો અનેક પ્રકારની કથાઓની રચના કરેલ છે કે જેના દ્વારા આત્મ-ગુણો ખીલે અને પરંપરા એ અપવર્ગ પામી શકાય.

આ પુસ્તકમાં પ. પૂ. મુ. શ્રી અકલંક વિજયજી
મ. સા. દ્વારા સંગ્રહ કરવામાં આવેલ ચરિત્ર અને કથાઓ
વર્તમાનકાળમાં ખુબ જ ઉપયોગી થઈ શકે તેમ છે.
હુબતાને તરવાનું સાધન મલી જાય તેવી રીતે વર્તમાન-
કાળમાં આ ધર્મ કથાઓની આવશ્યકતા છે. જે પ્રકાશન
કરી મુનિ શ્રી એ એક અનુમોદનીય કાર્ય કરેલ છે.

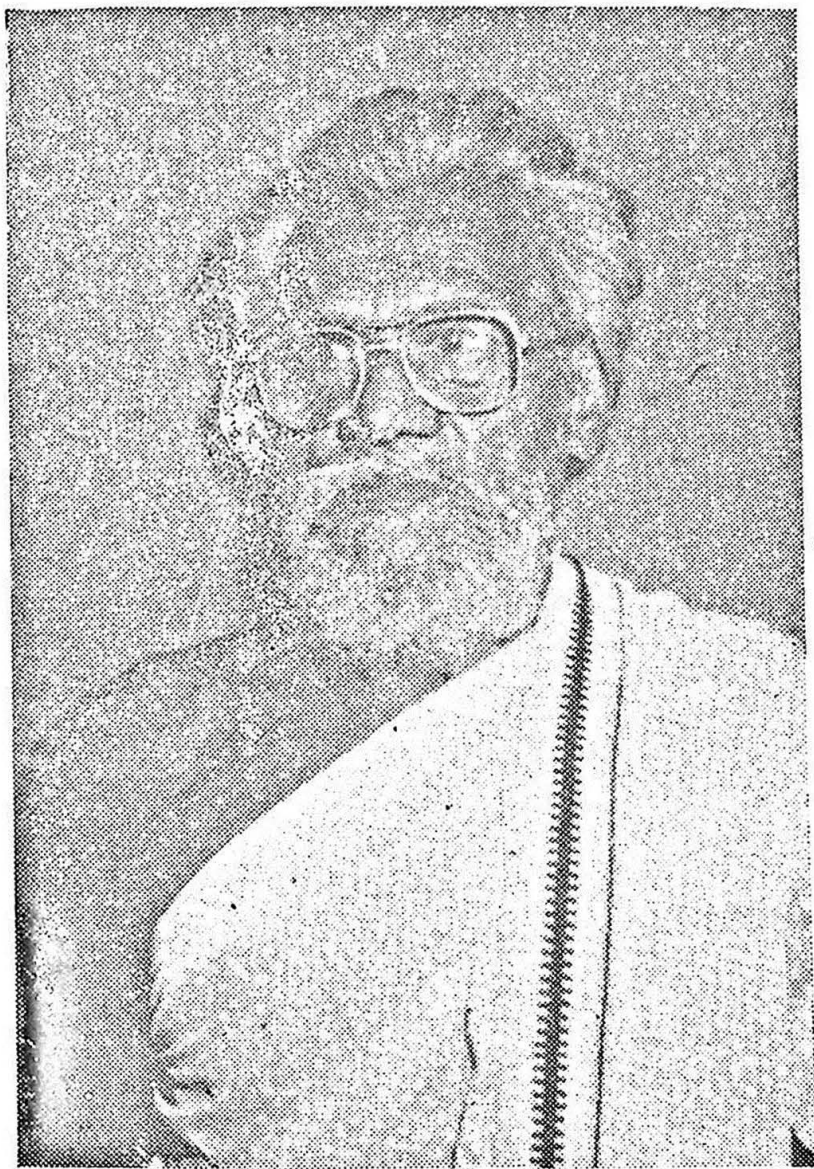
શાસ્ત્રકારો બતાવે છે કે આત્મ ગુણો માટે ત્રણ
પ્રકારના નિમિત્તો જોઈએ. એક તો સતસંગ ખીજો સારો
મિત્ર અને ત્રીજું સદ્ સાહિત્ય એટલે સારા પુસ્તકનું વાંચન
તેથી આ પુસ્તક આપણા માટે એક મિત્ર સમાન છે કે
જે સન્માર્ગ દર્શનરૂપ થઈ આત્મ ગુણોની પ્રાપ્તિ કરાવી.
પરંપરા એ મોક્ષ મુખ અપાવે તેમ છે. અંતે મુનિ શ્રી
દ્વારા આવા પુસ્તકો પ્રકાશિત થતાં રહે એ જ ભાવના.

લી. લઘુશ્રમણ સંયમસાગર

✽ અનુક્રમણિકા ✽

૧. પદ્મ શ્રી નો વૃતાંત	૧
૨. વિભાવસુતી કથા	૧૧
૩. અવધીજ્ઞાનીએ કહેલ વૃતાંત	૧૪
૪. શાંખ પ્રદુમ્ન ચરિત્ર	૨૭
૫. વિક્રમરાજની કથા	૫૬

પાંન્યાસ પ્રવર શ્રી. જિતેન્દ્ર સાગરજી મ. સા.

. પ્રિયવક્તા, મુનિશ્રી પુન્યપાલ સાગરજી મ. સા ની પ્રેરણાથી
દાનપુર શ્વે. મૂ. જૈન સંઘ તરફથી રૂા. ૧૫૦૦૭ ભેટ મળ્યા છે.

પદ્મશ્રીનું ચરિત્ર (વસુદેવ હિંદ અંતર્ગત)

કથા બે પ્રકારની છે : ચરિતા અને કલ્પિતા. એમાં ચરિતા બે પ્રકારની છે : સ્ત્રીની કે પુરુષની.

ધર્મ અર્થ કામ વિષયક કાર્યોમાં જોયેલ સાંભળેલ કે અનુભવેલ વસ્તુને ચરિત કહેવાય છે. એનાથી જિલટું કુશળ પુરુષોએ પહેલાં જોનો ઉપદેશ કરેલો હોય અને જે સ્વ-મતિથી ચોજેલું હોય તે કલ્પિત કહેવાય છે.

ઉત્તમ, મધ્યમ અને નિકૃષ્ટ એમ ત્રણ પ્રકારના પુરુષો અને સ્ત્રીઓ હોય છે. તેમનાં ચરિત્રો પણ તે પ્રકારે હોય છે.

ચરિત કથાઓમાં નાયકના શુણ્ઢોષ બધું જ આવે. વીતરાગ સિવાય છદ્મસ્થ જીવોમાં અમુક દોષ તો રહેલા જ છે. કલ્પિત કથાઓમાં પાત્રોને જેવાં ગોઠવવાં હોય તેવાં ગોઠવી શકાય. પણ જૈન શૈલી સુજળ કથા રચવામાં આવે તેનો ઉદ્દેશ તો લોકોને ધર્મ તરફ વાળવાનો હોય છે. પાપ કરવાથી દુઃખ આવે છે. અને ધર્મ કરવાથી સુખ મળે છે. તે દાખલા દષ્ટાંતથી સમજાવી શકાય છે.

ઉપદેશ સાચો હોય અને પાત્રો કવિનાં કલ્પેલાં હોય તે કલ્પિતા કહેવાય. તેવી કથાઓ જૈન સાહિત્યમાં ઘણી છે. જ્યારે ચરિતા કથાઓ બહુ અલ્પ છે. દૂંકમાં પૂર્વા-ચાર્યો ભવભીરુ હોવાથી કલ્પિત કથાને કથા શબ્દ વાપર્યો

હોય છે. અને ચરિત કથાને ચરિત્ર શબ્દ વાપર્યો હોય છે. ત્રિપદિસલાકાપુરુષચરિયં, પદ્મચરિયં, પરોયબુદ્ધચરિયં એ બધી ચરિત કથાઓ છે જ્યારે સમરાઈચક્રહા, સિરિ-સિરિવાલકહા વગેરે ઔપદેશીક કથાઓ છે.

બાળજીવેને ચરિત કરતાં કલ્પિત કથા વધુ અસર કરે છે. એટલે ધર્મમાં સારી રીતે જોડાય છે. માટે કલ્પિતા કથાનું મહત્ત્વ ઘણું છે. સૌથી જુની કથા તરંગવતી તરંગ-લોલા છે. તે પછી સમરાઈચક્રહા, ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથા, કુવલયમાલા કહા, સુરસુંદરી કહા, સિરિસિરિવાલ કહા, તિલકમંજરી કથા વગેરે કથાઓ ઉત્તરોત્તર દરેક આચાર્યો રચતા આવ્યા છે.

ચરિતા અને કલ્પિતાનો ભેદ વિદ્વાનો જ સમજે છે, બન્ને ઉપયોગી હોઈ. આ બાબતમાં વધુ લખવું જરૂરી નથી. વસુદેવહિંત ચરિત્ર તેમના શબ્દોમાં સંઘઠાસ ગણિયે શક્યું છે.

તેમાં અંતર્ગત ઘણાં ચરિત્રો ને કથાઓ આવે છે. તે પૈકી પદ્મશ્રી કે જે સુભુમ ચક્રવર્તિની ભાર્યા છે. તેનું વર્ણન કરાય છે.

આજ પૈતાઢય પર્વતની દક્ષિણ શ્રેણીમાં અરિંજયપુર નામે નગર છે, તેમાં મેઘનાદ નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તેને શ્રીકાન્તા નામે પદ્મશાહી હતી. વખત જતાં શ્રીકાન્તાને ગર્ભ રહ્યો. તવ માસ વ્યતીત થતાં તેણીએ એક પુત્રીને જન્મ આપ્યો. દોહદને સ્વપ્નાનું સારે તેનું પદ્મશ્રી નામ પાડ્યું.

પદ્મશ્રી ભાણી ગણીને યોગ્ય ઉંમરની થતાં મેઘનાદ તેના વરની ચિંતા કરવા લાગ્યો.

એક વખત તે રાજાની સભામાં દેવરીલ નામે એક નિમિત્તિઓ આવ્યો. મેઘનાદ પદ્મશ્રીના વર માટે પુછતાં તેણે કહ્યું કે 'આ કન્યા ચક્રવર્તીની ભાર્યા થશે. દિર્ઘાતલક નગરના રાજા વજ્રપાણીએ પદ્મશ્રીના રૂપ શુભના વખાણ સાંભળી મેઘનાદ પાસે તેની માંગણી કરી. નિમિત્તિઆના કહેવા મુજબ મેઘનાદે વજ્રપાણીની માંગણી સ્વીકારી નહિ. તેથી બન્ને વચ્ચે યુદ્ધ થયું. તેમાં મેઘનાદ પરાજિત થતાં સૈન્ય અને કુટુંબ સાથે પર્વત પરના એક કિલ્લામાં જઈને વસવાટ કર્યો અને સુખે રહેવા લાગ્યો.

હવે એજ વૈતાલ્યની દક્ષિણ શ્રેણીમાં બહુકેતુમંડિત નામે નગર હતું. ત્યાં વીરળાહુ નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો તે રાજાને સુમતા નામે રાણીથી અતુકમે ચાર પુત્રો થયા. તેનાં નામ અનંતવીર્ય, ચિત્રવીર્ય, વીરધ્વજ અને વીરદત્ત નામ પાડ્યાં. એક વખત તે નગરીમાં હરિશ્ચંદ્ર નામે પ્રખરવક્તા સાધુ મહારાજ પધાર્યા. વીરળાહુને વધામણી મળતાં તે પરિવાર સહિત વંદન કરવા આવ્યો. વંદન કરીને ધર્મોપદેશ સાંભળવા બેઠો. મુનિની અબોડ વૈરાગ્ય દેશના સાંભળી રાજા ધર્મ પામ્યો.

તે રાજાને યશોમતિ નામે રાણીથી વીરસેન નામે પુત્ર થયો હતો. રાજ્યને અંતે નરક બાણી રાજાએ દીક્ષાની ભાવના કરી. તેની સાથે સુમતા રાણીના ચારે પુત્રો પણ

દીક્ષા લેવા તૈયાર થયા. એટલે વીરસેનને શબ્દ્ય સોંપી ચારે પુત્રો સહિત વીરળાહુ રાજાએ હરિશ્ચંદ્ર અણુગાર પાસે દીક્ષા લીધી. દુબ્ધર તપ તપી વીરળાહુ રાજા કેવળ જ્ઞાન પામ્યા. આયુષ્ય પૂરે થતાં નિર્વાણ પામ્યા. તેમનો નિર્વાણ મહોત્સવ બિજવી તેમના ચારે પુત્રો વિહાર કરી અમૃતધાર પર્વતે ગાળ્યા. ત્યાં રાત્રે કાઉસગ્ગ ધ્યાને રહ્યાં. શુભ અધ્યવસાયથી પહેલાં મુનિને કેવળ જ્ઞાન, બીજાને મનઃપર્યવ જ્ઞાન, ત્રીજાને અવધિ જ્ઞાન, અને ચોથાને પદાનુસારિકાધી પ્રાપ્ત થઈ.

દેવોએ કેવળ જ્ઞાનનો મહોત્સવ કર્યો. તેની બાજુ ત્યાં રહેલા મેઘનાદ રાજાને થતાં તે વંદન કરવા આવ્યો. વંદન કરી ધર્મોપદેશ સાંભળવા બેઠો. દેશના પૂરી થતાં મેઘનાદે પુત્રી સંજ્ઞાધી હકીકત પૂછી કેવળો ભગવાને કહ્યું કે “તમારી પુત્રી ચક્રવર્તિની ભાર્યા થશે.” તેના પૂર્વભવોનું વર્ણન કહું તે તમો ધ્યાન દઈને સાંભળો.

આજથી ચોથા ભવમાં મથુરા નામે નગરી પાસે સુદીપ્ત ગામમાં સોમ ગ્રાહ્યજીની વસુમતી નામે ભાર્યાથી અંજનસેના નામે તે પુત્રો થઈ હતી તે દુર્ભાગ નામ કર્મના ઉદયે કૃદ્ધ કુમારી થઈ પછી નિર્વેદ પામી પરિવાજિકા બની અનુક્રમે ફરતી તે મથુરા આવી ત્યાં સાગરદત્ત શેઠની મિત્રશ્રી નામે સ્ત્રીને જાગસેન નામે વણિક ઇચ્છતો હતો. તેનો સમાગમ થાય તે માટે તે અંજનસેના પરિવાજિકાની સેવા કરવા લાગ્યો. એક વખત સાગરદત્ત ચરદેશ ગતાં

તેણે મિત્રશ્રી મેળવી આપવા પરિવ્રાજિકાને કહ્યું. તેણીએ કહ્યુંલ ક્યું. પછી તે મિત્રશ્રી પાસે જઈ અને ધીમે ધીમે સમજાવી નાગસેન ઉપર આશક્ત બનાવી. વળતો વખત નાગસેનને મિત્રશ્રીનો છુપી રીતે મેળાપ કરી આપતી હતી. રાજપુરુષો એ નાગસેનની ઈર્ષ્યાથી આ બધી હકીકત રાજાને જણાવી. રાજાએ નાગસેનનો વધ કરાવ્યો. અને અંજન-સેનાનાં નાક કાન કાપી કાઢી મૂકી.

તે ઘોર અનશન કરી મરીને આમલકટક નગરમાં મહાસેન રાજાની સુમનાદેવીના કુખે ઉત્પન્ન થઈ. તેનું સુપેણા નામ પાડ્યું, યોગ્ય ઉંમરે તેના માતાપિતાએ સનતકુમાર ચક્રી સાથે પરણાવી. દુર્ભાગ નામ કર્મના ઉદયથી તે ચક્રવર્તીની અણમાનિતી થઈ. સનતકુમાર ચક્રી ચારિત્ર લઈ દેવલોક ગયા. સુપેણા પણ ચારિત્ર પાળી સૌંદર્યદેવલોકે ગઈ. ત્યાંથી ચ્યવી તારી પુત્રી પદ્મશ્રી થઈ છે. તે ચક્રવર્તીનું ઔરતન થશે. મેઘનાદે કહ્યું કે તે ચક્રવર્તી હાલ ક્યાં છે ? કેવળી ભગવાને કહ્યું કે હસ્તિનાપુરના કાંતવીર્ય રાજાની મહાદેવી તારાનો સુભુમ નામે પુત્ર કૌશિકઋષિના આશ્રમમાં મોટો થાય છે. મેઘનાદે કહ્યું કે તેને ત્યાં શું કારણથી રહેવાનું થયું છે ? કેવળીએ તેના વૈર કારણની ઉત્પત્તિનો સમગ્ર હેવાલ નીચે મુજબ કહ્યો :

દક્ષિણાર્ધ ભારતમાં વારાણસી નગરી છે તે નગરીના રાજા અગ્નિશેખરને સંધ્યમતી રાણીથી એક કુમારનો જન્મ થયો નૈમિત્તિકોને પુછી તેનું નામ પાડવા કહેતાં તે વખતે

ભરણી અને કૃતિકાની સંક્રાન્તિ હોવાથી તેના દેવ યમ અને અગ્નિ પરથી જન્મદગ્નિ નામ પાડ્યું. તે તાપસ તરીકે પ્રખ્યાત થઈ વિચરવા લાગ્યો. તે કાળે ધન્વંતરી અને વૈશ્વાનર નામે બે સાર્થવાહ હતા. તેમાં ધન્વંતરી શ્રાવક હતો. અને વૈશ્વાનર અઙ્ગેન. પણ તેનો મિત્ર હતો. ધન્વંતરી, વૈશ્વાનરને શ્રાવક ધર્મ પાળવા કહેતો હતો. પણ તેણે માન્યું નહિ. અંતે મરણ પામી વૈતાલ્ય પર્વતમાં સોમલોકપાલનો આભિયોગિક દેવ થયો. ધન્વંતરી શ્રાવક મરીને અચ્યુત દેવ થયો. નંદીશ્વરદ્વીપમાં તે બન્નેનો મેળાપ થતાં અચ્યુત દેવે તેને પૂછ્યું કે “તું મને ઓળખે છે.” આભિયોગિક દેવે કહ્યું કે “તમને ઓળખવાની મારી શી શક્તિ ?” ત્યારે તેણે કહ્યું કે “હું તારો ધન્વંતરી મિત્ર શ્રાવક ધર્મ પાળી અચ્યુત કલ્પમાં ઉત્પન્ન થયો છું. તેં મારા ઉપર શ્રદ્ધા ન કરી તેથી નોકર દેવ થયો છું.” તેણે કહ્યું કે “મે તાપસ ધર્મ બરાબર પાળ્યો નહિ તેથી અલ્પકાંડવાળો થયો છું.” ત્યારે અચ્યુત દેવે કહ્યું કે આપણે તે તાપસ ધર્મની પરીક્ષા કરીએ.

એમ કહી બન્ને નરમાદા પક્ષીનાં રૂપ ધારણ કરી જન્મદગ્નિની દાહીમાં માળો કરી રહ્યા. મનુષ્ય ભાષામાં નરમાદાને કહેવા લાગ્યો કે હું મારા માતાપિતાને મળવા દ્વિમવંતપર્વત પર જઈ છું તું અહીં રહેજે. તેણીએ કહ્યું કે તમે ખીજી મારા જેવી મળશે તો ભૂલી જશો અને પાછા નહિ આવો માટે હું સાથે આવીશ. નરે કહ્યું કે

તું કહે તેવા સોગન આપીને જાઉં ત્યારે માદાએ કહ્યું કે જો તમે પાછા ન આવો તો આ ઋષિના પાપથી લેપાઓ, આ સાંભળી ઋષિને ક્રોધ થતાં નરમાદાને પકડી કહ્યું કે હું ખરબચડી હજાર વર્ષથી તપ કરું છું તો પાપી કેમ કહે છે? તેઓએ કહ્યું કે તમે સંતાન વગરના છે, અપુત્ર સ્થગતિર્નાસ્તિ એવો તમારો મત છે. તેથી વિચાર કરો કે તમે પાપી છો કે નહિ? જમદગ્નિએ વિચાર્યું કે ખરેખર મારે પુત્ર થાય તો જ મારી ગતિ સુધરે એવું વિચારી કન્યા મેળવવા પોતાના મામા ઇન્દ્રપુરના રાજા જિતશત્રુ પાસે આવી કન્યાની માગણી કરી. રાજાએ મંત્રી સાથે વિચારણા કરી કહ્યું કે કન્યાઓને સ્વયંવર આપેલ હોવાથી જે તમને ઇચ્છે તેને લઈ જાઓ, એક પછી એક કન્યાઓને પૂછતાં સૌએ ના પાડી. તેથી તે બધીને કુળના બનાવી ત્યારથી તે નગરીનું નામ કાન્યકુબ્જ થયું.

એક નાની કન્યા રેણુમાં રમતી હતી. તેને ફળ ખતાવી લેખાવી તે કન્યા એ ફળ લેવા હાથ લાંબો કર્યો એટલે આ કન્યા મને વરી એમ કહી તેને પાત્રામાં નાંખી ચાલ્યો. મંત્રીઓએ કહ્યું કે, “કન્યાનું” શુષ્ક ચૂકવીને જાઓ. એટલે મંત્રીઓના આગ્રહથી સર્વે કન્યાઓનું સ્વભાષીક રૂપ કરી દીધું. તેના ગયા પછી રાજાએ તે કન્યાની ધાત્રી ને તથા બત્રીસ ગાયો ને આશ્રમમાં મોકલી તે કન્યાનું રેણુકા નામ પાડી ઉછેરવામાં આવી.

આ બાબત મિથિલા નગરીમાં પદ્મ રથ રાજાએ વાસુ

પૂજ્ય મુનિ પાસે ધર્મ સ્વીકારેલ. તેઓ હાલ ચંપાનગરીમાં વિચરતા હતા. પદ્મરથ તેમને વંદન કરવા નિકળ્યો. તે વખતે પેલા બે દેવોએ તેની પરીક્ષા કરવા તેના તથા મંત્રીઓના શરીરમાં રાગો ઉત્પન્ન કર્યા. તેથી કેટલાક મંત્રીઓએ રાજાને ચંપાનગરીમાં જતાં અટકાવ્યા. રાજાએ કહ્યું કે, “હું કોઈને બળાત્કારે લઈ જતો નથી. ભલે ! હું એકલો જઈશ. પરંતુ લીધેલો અભિગ્રહ મરણાંતે પણ છોડીશ નહિ. રસ્તામાં દેવોએ ઘણા ઉપસર્ગો કર્યા પણ તે પાછો ફર્યો નહિ. તેથી બન્ને દેવો તેને નમી પડ્યા ને પોતાના સ્થાને ગયા. આ રીતે વૈશ્વાનર દેવને અમ્યુત દેવે ધર્મ પમાડ્યો.

રેણુકા ઉંમર લાયક થતાં જમદગ્નિ તેને પરણ્યો. એક વખત પુત્રની ઇચ્છાવાળી જિતશત્રુ રાજાની પદ્મરાણી રેણુકાની માતા રેણુકાને મળવા આવી. રેણુકાને કહ્યું કે જમદગ્નિ પાસેથી મને પુત્ર થાય તેવો મંત્રથી સાધીને ચરૂ (સોપારી) અપાવ. રેણુકાએ તે વાત જમદગ્નિને કહી તેથી જમદગ્નિ એ બે ચરૂ સાધ્યા. એક રેણુકા માટે અને બીજો તેની માતા માટે. રેણુકાએ વિચાર્યું કે હું તો આશ્રમમાં ઉછરી પણ મારો પુત્ર તેવો ન થાય માટે ચરૂની અઢલા બઢલી કરી. સમય જતાં રેણુકાએ રામને જન્મ આપ્યો.

એક વખત માંદા નવ દીક્ષિત સાધુ સાર્થથી વિખૂટા પડેલા જમદગ્નિના જોવામાં આવતાં તેમને આશ્રમમાં લાવી સાળ કર્યા. તેથી સાધુએ તેના પર પ્રસન્ન થઈ અપ્રતિહત

વિદ્યાં આપી, જમદગ્નિએ તે વિદ્યા સાધી. પરીક્ષા માટે પરશુમંત્રીને પદ્મ સરોવરમાં નાખતાં સરોવર સુકાઈ ગયું. પછી તે પરશુ લઈ પુત્રની સાથે જંગલમાં ફરવા લાગ્યો.

એકવાર હસ્તિનાપુરનો રાજા અનંતવીર્ય આશ્રમમાં આવ્યો. તે ગાયોની સાથે રેણુકાને પશુ લઈ ગયો. આ જાણી જમદગ્નિએ પરશુ આપી રામને મોકલ્યો. રામે અનંતવીર્યને મારી રેણુકા તથા ગાયોને પાછી લાવ્યો. અનંતવીર્યનો પુત્ર કાર્તવીર્ય રાજા થતાં પિતાનું વેર વાળવા બધા રાજાઓને એકત્ર કરી કહ્યું કે જો રામની ઉપેક્ષા કરવામાં આવશે તો તે સર્વનો વિનાશ કરશે. તેથી તેઓ આશ્રમમાં આવી જમદગ્નિને મારીને જતા રહ્યા. આથી ક્રોધ પામેલા રામે પરશુથી કાર્તવીર્યને માર્યો તેથી બધા રાજા પલાયન કરી ગયા. પછી તે હસ્તિનાપુર આવ્યો અને ત્યાંનો રાજા બન્યો. ત્યાં મહાર અને શાંડીલ્ય મંત્રીઓ વડે લઈ જવાએલી કાર્તવીર્યની સગર્ભા પત્ની તારાએ કૌશિકદ્વીપના આશ્રમમાં પુત્રને જન્મ આપ્યો, ગર્ભ ભ્રૂંધે માથે પડવાથી તેને માટી ખાતો જોઈ તેનું શુભુમ નામ પાડ્યું. ને લોંચરામાં ઉછેરવામાં આવ્યો.

રામની પરશુ કૂરદેવે અધિષ્ઠિત કરતાં રામે ઘણા ક્ષત્રીઓને માર્યા તેની દાદો ભેગી કરી ઘાળ ભર્યોને સભામાં મુકાવ્યો. સુભુમ મોટો થતાં રામનો વિનાશ કરી ટુંક સમયમાં ભારતનો રાજા થશે એવું કેવળી ભગવાને કહ્યું. આ સાંભળી મેઘનાદ પોતાના નગરમાં ગયો. હવે એક

વખત રામે નિમિત્તિઆને પુછ્યું કે મારો વંશ રહેશે કે કેમ ? તેણે કહ્યું કે જેની હાજરીમાં પરશુ ઠંડી પડી જશે અને જે દાદોનું ભોજન કરશે તેનાથી તારો વિનાશ થશે. આ તરફ મેઘનાદ પણ કૌશિકાશ્રમમાં જઈને સુભુમની ખબર લેતો હતો. એક વખત હસ્તિનાપુરમાં એક હજાર તાપ સોનું ભોજન હોવાથી સુભુમ માતા પાસે ત્યાં જવાની રજા માંગી. માતાએ કહ્યું કે શિરામણ કરીને જા. એમ કહી ઘેબર તૈયાર કરવા લાગી. જવાની ઉતાવળથી સુભુમે તાવડીમાં હાથ નાખ્યો. તે દાઝે નહિ માટે તાવડી ખેંચી લેતાં ઉકળતું ઘી સુભુમ પર પડ્યું. પણ તેને કંઈપણ ઈજા થઈ નહિ. પાસે ઉભેલા મેઘનાદે કહ્યું કે તે દેવાધિષ્ઠિત હોવાથી તેના શરીરમાં વિષશસ્ત્રઅગ્નિનો ઉપદ્રવ થશે નહિ. સુભુમ હસ્તિનાપુર ગયો.

સભા મંડપમાં તેણે દાદોનો થાળ મુકેલો. જોતાં જ તેની ખીર બની ગઈ. તે ખીર ખાવા લાગ્યો. એટલે સંકેત મુજબ ગ્રાહણો સુભુમને મારવા લાગ્યા. સુભુમ તેનો સામનો કરતો હતો તેવામાં રામ પરશુ લઈને આવ્યો. સુભુમને જોતાં તેની પરશુ ઠંડી પડી ગઈ. સુભુમે રામની સામે સુવર્ણનો થાળ ફેંક્યો. તે ચક્ર રૂપ બની જતાં રામનું માથું કપાયું. સુભુમનો જય જય કાર થયો. મેઘનાદને વિદ્યાધરોએ સુભુમનો રાજ્યાભિષેક કર્યો. પછી મેઘનાદે પોતાની કન્યા પરણાવી સુભુમે તેને વિદ્યાધર ચક્રવર્તી બનાવ્યો.

સુભુમે પાંચ હજાર વર્ષ કુમારપણે, પાંચ હજાર વર્ષ માંડલીક રાજપણે અને પચાસ હજાર વર્ષ ચક્રવર્તીપણે ગાળ્યાં બ્રાહ્મણો પરના વેરથી એકવીસવાર ન બ્રાહ્મણી પૃથ્વી કરી. રામની બીકથી જે ક્ષત્રિયો જંગલમાં નાસી ગયેલા તેઓને બોલાવી રાજ્ય આપ્યું. એક વખત સુભુમે બીન અપરાધી રસોયા ચિત્રસેનને માર્યો, તેથી તેણે તાપસીદીક્ષા લઈ સુભુમ પર વેર લેવાનું નિયાણું કરી મરીને જ્યોતિષી દેવ થયો. રાજાનું વેર વાળવા સુભુમ ચક્રવર્તી જ્યારે બીજા છ ખંડ જીતવા જતો હતો અને રત્નોએ સુભુમનો ત્યાગ કર્યો હતો ત્યારે તેને સમુદ્રમાં ઢુબાડી મારી નાખ્યો. સુભુમ ને રામ બન્ને મરી સાતમી નરકે ગયા. રાજ્યને અંતે નરક લખાએલી છે. તેથી રાજાઓ છેલ્લી અવસ્થામાં દીક્ષા લઈ આત્મ સાધન કરતા હતા.

જાતિમદ્દ હિપર વિભાવસુની કથા

ગંધાર દેશમાં ગંધારપુર નગરે સોમવસુ પુરોહિતને વિભાવસુ નામે પુત્ર હતો. તે એક દિવસ કામદેવના મહોત્સવ પ્રસંગે ચૌડામાં વસંત ક્રીડાને અનુભવતો હતો ત્યારે નજીકમાંથી જતી ધોબીની મંડળી જોઈને તેણે જાતિકુલ વગેરેના મદ્દથી આ નીચ જાતિની ટોળી અમારી નજીક કેમ આવે છે. એમ કહી તે ધોબીની ટોળીને હેરાનગતિ પમાડી. પોતે આગળ પડતો લાગવગને સત્તાવાળો હોવાથી

ઉપદ્રવ ધોખીને કદર્યાના કરવા માટે દોરડાથી સર્વ ગાત્રો ખંધાવી કેદખાનામાં પુરાવ્યો. આ વખતે અભિમાનથી તેણે નીચ ગતિ, જાતિ, કુળનું આયુષ્ય આંધ્યું. કામદેવનો મહોત્સવ પૂર્ણ થયા પછી નગરના લોકોએ પેલા ધોખીને છોડાવ્યો. તે ધોખીના ત્યાં મધુપીંગા નામની ઘર કૂતરી હતી તેના ગર્ભમાં વિભાવસુનો જીવ અભિમાનના કારણે મરીને ઉત્પન્ન થયો. તેને ઉપદ્રવ પૂર્વના વેરથી મજબૂત દોરડાથી જકડીને આંધી રાખે છે. ભૂખથી દુર્બળ દેહવાળો ધોખીની કુંડી નજીક ગધેડાની ખરીના પ્રહારથી ભય પામેલો તે અત્યારે ભયંકર અવસ્થા ભોગવી રહેલો છે. તેના શરીરમાં સેંકડો કીડાઓ ખદખદી રહ્યા હતા.

કીડાઓએ શરીર ફાલીને ઊંડા ધા પાડેલા હતા એવા તે કૂતરાને ત્યાં રહેતા શેઠના છોકરાએ જોયો. તેને દયા આવવાથી થોડું ખાવાનું આપ્યું. ત્યારે તે કૂતરો લાંબી પૂંછડી હલાવતો જિંચી ડોક કરી રડવા જોવો શબ્દ કરવા લાગ્યો. તેથી શેઠના પુત્રને તેના પર પૂર્વ પરિચયથી સ્નેહ ઉત્પન્ન થયો. તેનું કારણ જાણવા ત્યાં પધારેલા કેવળી ભગવંતની પર્યાટામાં જઈ તે શેઠના પુત્રે કૂતરાની હકીકત પૂછતાં ભગવંતે કહ્યું કે પૂર્વે તું કુસુમપુર નગરમાં કુસુમ-સાર શેઠનો પુત્ર હતો. અને આ કૂતરો તારી શ્રીકાન્તા નામે અત્યંત વહાલી પત્ની હતી. ત્યાંથી મરીને તું આગ-ધારપુર નગરમાં શેઠનો પુત્ર થયો. ને તારી પત્ની મરીને પુરોહિતનો પુત્ર વિભાવસુ થયો. તમારે બન્નેને મૈત્રી થઈ. પછી તે જાતિમદના કારણે મરીને કૂતરો થયો. પૂર્વ પરિ-

ચિત્તથી તમને જાનને પસ્પર સ્નેહ ઉત્પન્ન થયો છે. હવે તે કૃતરો મરીને આજ ધોળીના ઘરે ગધેડીના ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થશે. તે ગધેડો ધોળીને અણુગમતો હોવાથી તેના પર ઘણો ભાર ભરી જાવા પછુ પૂરું આપશે નહિ. ત્યાંથી મરી ઉપદ્રવ ધોળી સાથે સંગત થએલી અનધિકા નામે ચંડાલણીની કુક્ષીએ નપુંસકપણાએ ઉત્પન્ન થશે. તેને કોઈ સિંહ ફાડી જાશે ત્યાંથી મરી ફરી તેજ ચંડાલણીની કુક્ષીએ સ્ત્રી પછે ઉત્પન્ન થશે, જાળપણમાં જ સર્પના દંશથી મરણ પામી તે ધોળીની દત્તિકા નામે દાસીની કુક્ષીમાં નપુંસક પછે ઉત્પન્ન થશે, તે જન્મમાં અને ડીંગણે કોઈ સર્પલોકથી પરાભવ પામી નગર દાહના અગ્નિમાં મરી તેજ દાસીની કુક્ષીમાં સ્ત્રી પછે ઉત્પન્ન થશે.

પગ વિનાની તે વાંસો ઘસડતી ચાલશે, તે રાજ-માર્ગમાં મત્ત હાથીથી છુંદાઈને મરી જશે ને તેજ ધોળીની સ્ત્રીની કુક્ષીમાં પુત્રી પછે ઉત્પન્ન થશે. યુવાવસ્થા પામતાં ઉપરક્ષિત નામે ધોળી સાથે તેનાં લગ્ન થશે, પ્રસૂતિની વેદનાથી મરણ પામી, તેજ ધોળીના પુત્રપછે ઉત્પન્ન થશે. જાળપણમાં ગંધાર નદીના કાંઠે કીડા કરતાં તેના પિતાનો શત્રુ તેને પકડી ગળે શીલા ખાંધી ધરામાં ફેંકી દેશે. ત્યાં શુભ ભાવથી મરી વાણવ્યંતર દેવ થશે. તે ભવમાં આનંદ નામે તીર્થંકરની દેશના સાંભળી સમક્ષિત પામશે. તે પછી ચારે ગતિમાં સંજ્યાના ભવભમી આજ ગંધાર દેશનો રાજા થઈ દીક્ષા લઈ કેવળજ્ઞાન પામી મુક્તિ મેળવશે.

અવધિજ્ઞાની મુનિએ કહેલી આત્મઠથ!

પૂર્વે અંપાવાસ નગરમાં સુધતુ નામે કૌટુંબીકને ધન શ્રી નામે પત્નીથી હું સોમા નામની પુત્રી હતી. યુવાવસ્થા પામતાં નંદ સાર્થવાહના પુત્ર રુદ્રદેવ સાથે મારાં લગ્ન થયાં. અમો બન્ને વિષય સુખનો અનુભવ કરી રહ્યા હતા. એક વખત હું સાસરેથી પિયર જતી હતી ત્યારે રસ્તામાં વિહાર કરીને આવતા સાધ્વીજી મહારાજને જોઈ મને ઘણો આનંદ થયો. મેં વંદન કર્યું, ઉપાશ્રયે જઈ ધર્મોપદેશ સાંભળી મેં સમક્ષિત પ્રાપ્ત કર્યું. મને સંસાર કેદખાના જેવો લાગ્યો. મારા પતિ મને સંસાર સુખથી વિરક્ત જોઈ દ્વેષ કરવા લાગ્યા અને મને મળેલો ધર્મ છોડાવવા મારી સાથેનો સંબંધ છોડી નાગદેવ સાર્થવાહની નાગશ્રી કન્યાની માંગણી કરી. તે સાર્થવાહ મારા પિતાના મિત્ર હોવાથી તેની માંગણી સ્વીકારી નહિ. તેથી મને મારવા એક ઘડામાં સર્પ રાખી અંધારે મૂકાવી રાખ્યો.

રાત્રે તેણે મને કહ્યું કે અંદર રહેલા નવીન ઘડામાંથી પુષ્પમાળા લાવ. તેનું માયા ચરિત્ર નહિ જાણતી હું તે ઘડા પાસે ગઈ. ઘડા પર ઢાંકેલું ખીલેડું જૂમિ પર મુકી અંદર હાથ નાખી જ્યાં માળા લેવા જાઉં છું ત્યાં માળાનાં બદલે સર્પ હાથમાં આવ્યો. તે મને ડંખ્યો. અત્યંત ભય પામેલી હું તેનો જલ્દી ત્યાગ કરી પતિ પાસે પહોંચી. મને

સર્પ કરડ્યો એમ કહ્યું. કપટી રુદ્રદેવ દેખાવ પૂરતો આકુળ
બ્યાકુળ બની કોલાહલ કરવા લાગ્યો. ઝેર પ્રસરવાથી હું
મરણ પામી. પહેલા દેવલોકમાં દેવ તરીકે ઉત્પન્ન થઈ.
મારો પતિ રુદ્રદેવ નાગદેવ સાર્યાવાહની પુત્રી સાથે લગ્ન
કરી ભોગો ભોગવી પહેલી નરકમાં નારકી ગયો. દેવલોકમાંથી
સ્વર્ગી હું હાથી થયો. રુદ્રદેવ નરકમાંથી નીકળી પોપટ
થયો. હાથિણીઓથી પરિવરેલ હું કોઠા કરતો હતો. મને
જાેઈ તે પોપટને વેરભાવ બાગ્યો. તેથી મને ભોગ સુખમાંથી
કેમ વંચિત કરવો તેનો વિચાર કરવા લાગ્યો.

તેવામાં એક વિદ્યાધર બીજા વિદ્યાધરની બહેનનું
હરણ કરી પોપટ પાસે આવી. કહ્યું કે હું આ પર્વતની
વૃક્ષઘટામાં છુપાઈ રહું છું. મારી પ્રાણ કોઈ વિદ્યાધર
આવે તો તારે મારા બળર ન આપતા. તેના ગયા પછી
મને કહેવું એમ કરીશ તો તે ઉપકારનો બદલો વાળી
આપીશ. એમ કહી તે છુપાઈ ગયો. બીજો વિદ્યાધર ત્યાં
આવી તપાસીને ગયો. તે જ વખતે હું પણ હાથીણીઓ
સાથે ત્યાં આવ્યો. મને દેખી પોપટ વિચાર્યું કે ઠીક લાગ
આવ્યો છે. પછી તે મને સંભળાય તે રીતે પોતાની મેનાને
કહેવા લાગ્યો કે અહિં સર્વકામિત નામનું પતન સ્થાન
છે. આપણે જેવી ઈચ્છા કરીએ તેવું રૂપ આ સ્થાનથી
પડીએ તો થાય મેનાએ કબૂલ કરવાથી બન્ને તે સ્થળે
ગયાં. પોપટ વિદ્યાધરને કહ્યું કે બીજો વિદ્યાધર આવીને
ગયાં, એટલે તે વિદ્યાધર જાને લઈને નીકળ્યો. અમે તેને

ભિડતો. જોઈ મેં વિચાર્યું કે પોપટનું યુગલ આ પર્વત સ્થાનથી પડીને વિદાધર યુગલ બની ભિડી ગયો તો અમે પણ દેવપણાનો સંકલ્પ કરી પડીએ તો જરૂર દેવ થઈએ એમ ધારી મારી પત્નીએને સમજાવી અમે બધા ખીણમાં પડયા. એટલામાં પેલું પોપટ યુગલ ભિડી ગયું એની અમને ખબર પડી નહિ. પણ અમારા અંગોપાંગના ચૂરેચૂરા થઈ ગયા. હું મરીને અંતરદેવ થયો. અને પોપટ મરીને પહેલી નરકમાં ગયો.

હું વ્યંતરનું આયુ પૂર્ણ કરી ચક્રવાલપુરમાં ચક્રદેવ પછે ઉત્પન્ન થયો. પોપટનો જીવ નરકમાંથી નીકળી. ચક્રદેવ થયો. ભવિતવ્યતાને લીધે અમારા બન્નેની મૈત્રી થઈ પણ તે મનમાં કપટ રાખી મૈત્રી બતાવતો હતો. હું સરળતા રાખતો છતાં તે મારી સંપત્તિની ઈર્ષ્યા કરતો, મને કગવા માટે મારાં છિદ્ર ખોળવા લાગ્યો. છિદ્ર ન મળવાથી તેણે ચંદન સાર્થવાહના ઘરમાંથી વસ્તુ ચોરી લાવી મને કહ્યું કે હે મિત્ર ! આ વસ્તુ પ્રયત્ન પૂર્વક સાચવીને મૂકી રાખ. અયોગ્ય કાળે લાવેલી વસ્તુ માટે શંકા થતાં પણ મેં મિત્રની દાક્ષિણ્યતાથી તે સાચવી રાખી. નગરમાં વાત પ્રસરી કે ચંદન સાર્થવાહના ઘરમાં ચોરી થઈ. મને શંકા થતાં મેં ચક્રદેવને પૂછ્યું કે તે મૂકેલી વસ્તુ કોની છે ? તેણે કહ્યું કે મેં તને મારી વસ્તુ પિતાના બચથી રક્ષણ કરવા આપી છે. તેમાં કંઈ દ્રેશ્કાર નથી પછી મારી શંકા દૂર થઈ.

હવે ચંદન સાર્થવાહે રાજાને ચોરી થવાનું જણાવતાં તેણે જે વસ્તુ ચોરાઈ હતી તે બધી લખીને આપી પછી રાજાએ નગરમાં ઘોષણા કરાવી કે ચંદન સાર્થવાહની આ વસ્તુ ચોરાઈ છે. તે કોઈની પાસે લેવડદેવડમાં આવી હોય તો રાજાને જણાવો. પાછળથી જેના ઘરમાંથી વસ્તુ મળી આવશે તેનું સર્વધન રાજા લઈ તેને કેદમાં પૂરશે અને કોઈ પ્રકારે માફી નહિ મળે. ઘોષણા થયા પછી પાંચમા દિવસે યજ્ઞદેવે રાજાને જણાવ્યું કે હે દેવ ? મિત્રના દોષ કહેવા તે ઠીક નથી પણ લોકોનું અને રાજાનું હિત જાણનારે ઉપેક્ષા કરવી જોઈએ નહિ તેથી કહેવું પડે તેમ છે કે ચક્રદેવ મારો મિત્ર હોવા છતાં તેના પરિવાર પાસેથી મેં સાંભળ્યું છે કે ચંદન સાર્થવાહના ઘરમાંથી ચક્રદેવે ચોરી કરી પોતાના ઘરમાં જ વસ્તુ છુપાવી છે.

રાજાએ કહ્યું તે ઉત્તમ કુળમાં જન્મેલો આવું કામ કરે નહિ. યજ્ઞદેવે કહ્યું કે લોકોને આધીન મનુષ્યો શું કરતા નથી તેના ઘરની જડતી લેવડાવો એટલે તરત ખબર પડશે. રાજાએ કહ્યું કે આ વાત ઠીક છે. પછી રાજાએ અમલદારોને મારા ઘેર તપાસ કરાવવા મોકલ્યા તેઓએ મને કહ્યું કે લેવડદેવડ કરતાં ચંદન સાર્થવાહની કોઈ વસ્તુ તારા ઘેર આવી છે ? મેં ના કહ્યું ત્યારે તેઓએ કહ્યું કે તમે ખોટું લગાડશો નહિ અમે રાજાના હુકમથી તમારા ઘેર તપાસવા આવ્યા છીએ. મેં કહ્યું ખુશીથી તપાસો. પછી રાજપુરુષોએ તપાસ કરતાં ચંદનના નામવાળું સુવર્ણભાજન

દેખ્યું. સાથે લાવેલ ચંદન સાર્થવાહના બાંડારીને બતાવતાં તેણે કહ્યું કે તેના જેવું લાગે છે. એટલે અધિકારીઓએ ચોરાયેલી વસ્તુનું લિસ્ટ વાંચતાં લખ્યા પ્રમાણે વસ્તુ મળી આવવાથી તેઓએ મને કહ્યું કે આ વસ્તુ તારી પાસે ક્યાંથી આવી ? મેં કહ્યું કે મને ખબર નથી. તેઓએ કહ્યું કે આ સિવાય બીજી કોઈ વસ્તુ છે ? મેં ના પાડવાથી કોટવાલ મને પકડી રાજા પાસે લઈ ગયો.

રાજાએ કહ્યું કે તું ઉત્તમ કુળનો ને નીતિપરાયણ હોવાથી ચોરી કરે નહિ તો સાચી વાત કર. મિત્રત્વ હિત સમજી હું કાંઈપણ બોલ્યો નહિ. તેથી મારા પિતાની શરમથી મને દેશ નિકાલ કરવામાં આવ્યો. રાજપુરુષો મને નગર બહાર લઈ જઈ દેવતાના વન પાસે છોડી મૂક્યો. મને થયું કે આવો અપયશ પ્રાપ્ત કરી જીવીને શું કરવું એમ વિચારી આત્મઘાત કરવા વડના ઝાડ પર ચઢ્યો તેવામાં વન દેવતાએ મારી વાત સાચી બાળી મને ઉગારવા રાજમાતાના શરીરમાં પ્રવેશ કરી ચક્કદેવે ચોરી કરી ચક્કદેવ ઉપર ઢોળાવા આ કાવતરું રચ્યું છે. માટે આત્મઘાત કરવા તૈયાર થયેલ ચક્કદેવને સન્માનપૂર્વક નગરમાં પ્રવેશ કરાવો એમ કહ્યું.

રાજાએ દુરાચારી ચક્કદેવને પકડી લાવવાનો હુકમ કરી હાથી પર બેસી રાજા નગર બહાર ઉદ્યાનમાં આવી મારો ગળાફાંસો છોડાવી મને હાથી પર બેસાડી કહ્યું કે, અરે ચક્કદેવ ? મેં પુછ્યું છતાં તે સાચી હકીકત કેમ ન કહી. આ બાબતમાં શું હેગાર ચક્કદેવ જ છે. તું નિર્દોષ છે

એમ વનદેવતાએ માતાજીના શરીરમાં પ્રવેશ કરી જણાવ્યું છે. મેં કહ્યું કે યજ્ઞદેવની પણ આપ પૂરી તપાસ કરશે. તેનામાં આવું આચરણ સંભવતું નથી. રાજાએ કહ્યું કે તેની ચુરતી તપાસ કરી છે. લેટલામાં રાજપુરૂષો યજ્ઞદેવને પકડી રાજા પાસે લાવ્યા. રાજાએ તેની જીભ છેદી આંખો ફોડી નાખવા હુકમ કર્યો. યજ્ઞદેવ ગભરાયો. મેં રાજાના પગમાં પડી વિનંતી કરી કે હે દેવ ? તેના અપરાધની ક્ષમા આપી છોડી દો ? રાજાએ કહ્યું કે તું આ ઠીક કરતો નથી. આ શિવાય ખીજ જે માગણી કરવી હોય તે કર ? મેં કહ્યું કે મારા પ્રત્યે બહુ માન હોય તો આ જ વાત સ્વિકારો. રાજાએ કહ્યું કે તારૂં વચન ઉલ્લંઘી શકતો નથી. મેં આપની મહાકૃપા એમ કહી યજ્ઞદેવને છોડાવ્યો. રાજાએ મને સન્માન પૂર્વક ઘેર મોકલ્યો. લોકો યજ્ઞદેવની નિંદા કરવા લાગ્યા અને મારા વળાણ કરવા લાગ્યા. મને સંસાર ઉપર વૈરાગ્ય થવાથી મેં અગ્નિભૂતિ આચાર્ય પાસે દીક્ષા લઈ હું ગીતાર્થ બન્યો. પછી ઉત્ત્ર તપ તપી પાંચમાં દેવલોકમાં નવ સાગરોપમના આયુષ્યવાળો દેવ થયો. યજ્ઞદેવ ખીજ નરકમાં ત્રણ સાગરોપમના આયુષ્યવાળો નારક થયો. દેવજનમાંથી ચ્યવીને હું રત્નપુરમાં રત્નસાગર સ્નાનવાહની શ્રીમતી ભાર્યાનીકુક્ષીએ ચંદ્રસાર નામે પુત્ર થયો.

યજ્ઞદેવ નરકમાંથી નીકળી શિકારી ફતરો થઈ ફરી નરક તિર્યંચના ઘણા ભવો કરી માતાની ગૃહદાસી નર્મદાના યુવપણે ઉત્પન્ન થયો. તેનું અધન્યક નામ પાડ્યું. મોટો

થતાં અમે બન્ને મિત્રો બન્યા. તેથી બહારગામ સાથે ફરવા ગયા. પાછા ફરતાં જોયું તો નગરનો રાજા મૃત્યુ પામવાથી વિન્ધકેતુ નામે ભીલપતિ નગરમાં લુટ કરી કેટલાક માણસો સાથે મારી સો ચંદ્રકાન્તાને પણ પકડી ગયો હતો. હું તેના વિયોગથી દુઃખી થયો ત્યારે એક વૃદ્ધ બ્રાહ્મણે કહ્યું કે તું ચિંતા ન કર ? તે ભિલ લોકોને પૈસા આપવાથી પકડેલાં માણસોને પાછાં સોંપી દે છે. તેથી હું અધન્યકને સાથે લઈ દ્રવ્ય તથા ભાતું તૈયાર કરી મારી પત્નીને છોડાવા નિકળ્યો. રસ્તામાં અધન્યકને મારી પાસે કીમતી રત્નો જોઈ ઠગવાની બુદ્ધિ થઈ. અમે બન્ને ભાતાનો ડબ્બો તથા રત્નની પોટલી વાસફરતી ઉપાડતા હતા. સૂર્યાસ્ત સમયે એક કુવા પાસે આવ્યા ત્યારે મારા હાથમાં ભાતાનો ડબ્બો ને અધન્યકના હાથમાં રત્નની પોટલી હતી તેણે વેચાયું કે “આને કૂવામાં નાખું તો બધાં રત્નો મને મળે તેથી મને કહ્યું કે “ભાઈ મને તરસ બહુ લાગી છે. આ કૂવામાં પાણી છે કે નહિ તે જુઓને ? હું કૂવો જોવા ગયો. તેણે પાછળથી આવી મને ઘક્કો મારી કૂવામાં પાડી તે નાસી ગયો.

કૂવામાં પડવાથી અવાજ થતાં જિંઘા સ્વરે કોઈ નમો અરિહંતાણું બોલ્યું. સ્વર ઉપરથી આ શબ્દ મારી સ્ત્રીને લાગ્યો. મેં કહ્યું કે જિનશાસન પામેલાને અભય હો ? તેણીએ પણ મારો શબ્દ ઓળખ્યો ને રોવા લાગી. મેં કહ્યું તું આહીં કયાંથી ? તેણીએ કહ્યું કે ભીલ લોકોએ આહીં પડાવ

નાખ્યો હતો. મેં શીલતું રક્ષણ કરવાના વિચાર કરી, હું આ ક્ષવામાં પડી ધર્મના પ્રભાવથી આ બખોલમાં જીવતી રહી છું, પછી તેણીએ પૂછતાં મેં બધી વાત કહી. તેણીએ કહ્યું કે અધન્યકે બહુ ખરાબ ક્યું. મેં કહ્યું કે તેણે આપણો ભેટો કરી આપ્યો માટે ઉપકારી ગણવો જોઈએ. પછી અમે બન્ને જણાએ અદ્ય નિદ્રાથી રાત્રી પસાર કરી. સૂર્યોદય થયો એટલે મેં તેને લાતું આપ્યું. તેણીએ કહ્યું કે તમારા ખાધા વિના હું કેમ ખાઉં ? એટલે અમે બન્ને એ સાથે ભોજન ક્યું. કેટલાક દિવસો પસાર થતાં લાતું ખૂટી ગયું. અમે ચિંતા કરવા લાગ્યા કે આ ક્ષવામાંથી ક્યારે ઉદ્ધાર થશે ? સદ્ગુણ્યે તે જ વખતે રત્નપુર નિવાસી નંદીવર્ધન સાર્થવાહનો કાફલો ત્યાં આવ્યો. તેઓ પાણી કાઢવા ક્ષવામાં દોરડાં નાખતાં અમોને જોયા સાર્થવાહને વાત જણાવતાં માંચી મંગાવી અમોને બહાર કાઢ્યા અને અમોને જોળખીને સાથે લીધા. રસ્તામાં રત્નની પેટલી જોઈ અને થોડે દૂર સિંહે ફાડી ખાયેલા અધન્યકનું કલેવર હાડપિંજર માત્ર જોવામાં આવ્યું.

કર્મના પરિણામનો વિચાર કરતો હું રત્નપુર પહોંચ્યો. ત્યારે વિજયવર્ધન આચાર્યદેવ પધારતાં મેં તેમની પાસે દીક્ષા લીધી. ચારિત્ર પાળી કાળ કરી સાતમા દેવલોકમાં સત્તર સાગરોપમના આયુષ્યે હું દેવ થયો. અધન્યક ત્રીજી નરકે સાત સાગરોપમના આયુષ્યે નારક થયો. દેવભવમાંથી ચ્યવી હું રથવીરપુરમાં નંદીવર્ધનનો પુત્ર અનંગદેવ નામે

થયો. અધન્યકનો જીવ નરકમાંથી નીકળી સિંહુ થયો ફરી. નરકે ગયો પછી તિર્યંચના ઘણા ભવો કરી સોમસાર્થવાહનો પુત્ર ધનદેવ નામે થયો. બાલ્યકાળથી અમારા બન્નેને મૈત્રી થઈ. અમે યૌવનવય પામ્યા અને ધન કમાવા રત્નદ્વીપે ગયા. રત્નો કમાવી પાછા ફરતાં ધનદેવે વિચાર્યું કે અનંગદેવને કેવી રીતે ઠગું તો બધાં રત્નો મળે, તેને લોજનમાં ઝેર આપું તો ટાઢાં પાણીએ ખસ જાય એમ વિચારી એક ગામમાં આવી તે લોજન લેવા બજારમાં ગયો. લાડવા બનાવી એક લાડવામાં ઝેર લેખત્રી મારી સાથે લોજન કરવા બેઠો. ખાટો ખોટો તે પકે એ ન્યાયે ઝેરનો લાડુ ભુલથી તેણે ખાધો. ઝેર ચઢવાથી થોડીવારે તે મૃત્યુ પામ્યો. તેનાં શોક કરતો હું ઘેર આવ્યો. તેના સગા સંબંધીને જોલાવી સર્વ બીના કહી.

તેના ભાગ કરતાં વધારે ધન તેઓને આપ્યું. બાકીનું ધન સાત ક્ષેત્રમાં વાપરી મેં દેવસેન આચાર્ય પાસે દીક્ષા લીધી. સંયમ પાળી કાળ કરી પ્રાણુતદેવ લોકમાં ઓગણીસ સાગરોપમની સ્થિતિવાળો હું દેવ થયો. ત્યાંથી ચઢી હું હરિનંદીનો પુત્ર વીરદેવ નામે થયો. ધનદેવ મરીને ચોથી નરકે નવ સાગરોપમના આયુષ્યે નારક થયો. ત્યાંથી નીકળી સર્પ થયો. તે સર્પ દાવાનળમાં બળી મરી ફરી ચોથી નરકમાં ઉત્પન્ન થયો. ત્યાંથી ચઢી તિર્યંચના ઘણા ભવો કરી ઇન્દુશેઠનો પુત્ર દ્રોણક નામે થયો. અમારા બન્નેની મૈત્રી આ ભવમાં પણ થઈ મેં તેને વેપાર કરવા ધન આપ્યું.

તેણે ઘણું ધન ઉપજાવ્યું હતું અને ઠગીને મારૂં ધન પડાવી લેવા એક મોટો મહેલ બનાવી મને પાડવા છેક ઉપર અસ્થિર નિસરણી બનાવી મને લોજનનું આમંત્રણ આપ્યું. અમે બન્નેએ સાથે લોજન કર્યું. પછી મહેલ જોવા મને ઉપર જોલાવ્યો. બુલશી જે નિસરણી ઉપર ચઢાવી મને મારવા માંગતો હતો તેના પર ચઢતાં પડ્યો ને તરત જ મૃત્યુ પામ્યો. હાથના કર્યા તેને હૈયે વાગ્યાં. મેં વેરાગ્ય પામી માનભંગ ગુરૂ પાસે હીક્ષા લીધી. ચારિત્ર પાળી હું પચીસ સાગરોપમના આયુષ્યવાળો ઐવેયકમાં દેવ થયો. દ્રોણુક મરીને પાંચમી નરકે જાર સાગરોપમના આયુષ્યે નારક થયો. દેવસવમાંથી રચવી હું ચંપાવાસ નગરમાં માણિલદ્ર શેઠનો પૂર્ણલદ્ર નામે પુત્ર થયો. હું પ્રથમ વખત અમર એવો શબ્દ જોઈયો તેથી અમરગુપ્ત એવું મારું બીજું નામ પાડ્યું.

દ્રોણુક નરકમાંથી નીકળી મત્સ્ય થયો. ત્યાંથી મરી ફરી તે જ નરકમાં નારકી થઈ તિર્યંચ ચેતનીમાં રખડી નંદાવત શેઠની નંદયતી નામે પુત્રી થઈ. યૌવનમાં આવતાં તેણીને મારી સાથે પરણાવી. અમારા બન્નેનો સંસાર સુખ પૂર્વક ચાલતો હતો. પણ પૂર્વ કર્મના દોષથી મને ઠગવાના તેના પરિણામ ખસતા ન હતા. તેને આપેલ કુંડળો પોતે જ સંતાડી મને જોવાઈ ગયાં કહી રડવા લાગી. મેં તેને બીજા બનાવી આપ્યાં. એક દિવસે મેં મારી વીંટી સ્નાન કરતી વખતે તેને આપી. તેણે દાગીનાની પેટીમાં મુકી. લોજન કરી તે દાગીનાની પેટીમાંથી મેં વીંટી કાઢી તો તેમાં

ખોવાએલા કુંડળો દીઠા. મેં વિચાર કર્યો કે તેણે શુભાવેલી કુંડળ જોડી જડી કે શું ? તેટલામાં તેણી મારી પાસે આવી મારા હાથમાં પહેરેલી વીંટી જોઈ શરમાઈ ગઈ. તેને લાગ્યું કે વીંટી લીધી તો કુંડળ પણ જોયાં જ હશે. હું તો તેના મુખનો ભાવ જાણી ઘરમાંથી નીકળી ગયો. તેણીએ વિચાર્યું કે મારી વાત પ્રગટ કરી સ્વજનોમાં મારી હલકાઈ થાય તે પહેલાં જ તેમને મારી નાખું એમ વિચારી તેણી એકલી એ મરણ પમાડનાર અનેક દ્રવ્યનું મિશ્રણ કરી એક જગ્યા પર મુકવા જતાં સર્પે ડાંખ માર્યો. રૂદ્રદેવ પુરોહિતે તે સમાચાર આપતાં હું તરત જ ઘેર આવ્યો. નંદ્યંતીને જોતાં તેના શરીરમાં ઝેર વ્યાપી ગયું હતું છેલ્લો શ્વાસ બાકી હતો. મેં ગાંડીકોને બોલાવી તેનું ઝેર ઉતારવા કહ્યું, તેઓએ કહ્યું કે કાળસર્પે ડાંખેલી હોવાથી હવે મંત્ર શક્તિ ચાલે તેમ નથી. થોડીવારમાંજ તે મૃત્યુ પામી છઠ્ઠી નરકમાં એકવીસ સાગરોપમના આયુષ્યે નારકી થઈ. મેં તેની ઉત્તર ક્રિયા કરી દીક્ષા લીધી. તે હું અંમરશુષ્ત મુનિ આ જ ભવમાં કેવળજ્ઞાન પામી મોક્ષે જઈશ.

રૂદ્રદત્તનો જીવ નંદ્યંતી અને તોકાળ સંસારમાં રખડી સમ્યક્ત્વ પામી મોક્ષે જશે. એક પાક્ષીકવૈર પણ પાર્શ્વનાથના દશભવ અને સમરાદિત્યના નવ ભવની જેમ સંસારમાં રખડાવે છે. એક જીવ જીવે ચઢતો મોક્ષે જાય છે. જ્યારે બીજો નીચે પડતો સાતમી નરકે જાય છે. પ્રાંતે તે જીવ પણ સમ્યક્ત્વ પામી ભવી હોવાથી ઘણા કાળે મોક્ષે જાય છે.

સમરાદિત્યના નવ ભવની એકે મોક્ષીકવૈરની કથા નીચે મુજબ દુઃકમાં જાણવી પડેલા ભવમાં ગુણુસેન-રાજાને અગ્નિશર્મા તાપસ થાય છે. પારણું ન કરાવી શકવાથી તે તેને ભવેભવ મારવાનું નિયાણું કરે છે. તેવા દાખલા શ્રેણીક અને કોણીકના છે, કંસ અને ઉગ્રસેનના છે. તેના આધારે સમરાદિત્ય કથા રચાણી છે.

બીજા ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ સિંહરાજ થાય છે. ને અગ્નિશર્મા તેનો પુત્ર થઈ કોણીક અને કંસની જેમ પિતાને દુઃખ દે છે. તે પુત્ર પરની મમતા ઘટાડવા માટે છે.

ત્રીજા ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ શીખી નામે પુત્ર ને અગ્નિશર્માનો જીવ તેની માતા બાલીની થઈ દીક્ષિત પુત્રને ઝેરનો લાડુ વહોરાવી મારે છે.

ચોથા ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ ધનશ્રેષ્ઠિ થાય છે. અગ્નિશર્મા તેની પત્ની કુલટા ધનશ્રી બને છે. દીક્ષિત થયેલ પતિ ધ્યાનમાં ઊભેલાને લાકડાં સળગાવી બાળી નાખે છે. તે સ્ત્રી ઉપરની મમતા તોડવા માટે અચૂક દષ્ટાંત પૂરું પાડે છે.

પાંચમાં ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ જય અને અગ્નિ-શર્માનો જીવ વિજય નામે સહોદર ભાઈ થાય છે. અણુ-ગાર બનેલ જયનો વિજયરાજ ઘાત કરે છે.

છઠ્ઠા ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ ધરણુ શ્રેષ્ઠિ થાય છે. અને અગ્નિશર્માનો જીવ તેની કુલટા સ્ત્રી લક્ષ્મી નામે થાય છે. તે મુનિ બનેલ ધરણુ ઉપર ચોરીનું આળ મૂકી સૂળીએ

ચઢાવે છે. પણ મુનિ ખચી જાય છે. અને લક્ષ્મીને દેશ-વટો મળે છે. સ્ત્રીની મમતા તોડવા આપણુ દૃષ્ટાંત સુંદર છે. જગત કેવું સ્વાર્થમય છે. તે જોવાય છે.

સાતમાં ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ સેન થાય છે. અગ્નિ-શર્માનો જીવ તેનો પિત્રાર્ધ ભાર્ધ વિષેણુ બને છે. મુનિ થયેલ સેનને મારવા જતાં વિષેણુને દેવી અટકાવે છે.

આઠમાં ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ ગુણુચંદ્ર થાય છે. અને અગ્નિશર્માનો જીવ વાનમંતર નામે વિદ્યાધર થાય છે. તે ગુણુચંદ્રને મારવા તેના પર ચોરીનું આજી મુકે છે. પણ તેમાં તે કાવતો નથી. મિત્ર સ્વજન વર્ગ પણ શત્રુ બની વેરનો બદલો લે છે.

નવમાં ભવમાં ગુણુસેનનો જીવ સમરાદિત્ય થાય છે. અને અગ્નિશર્માનો જીવ ગિરિશેષ નામે ચંડાળ થાય છે. તે સમરાદિત્ય મુનિને બાળવા પ્રયત્ન કરે છે. પણ વેલ-ધર દેવ તેને અટકાવે છે. સમરાદિત્ય તે ભવે કેવળ જ્ઞાન પામી મોક્ષે જાય છે. અગ્નિશર્માનો જીવ નીચે નીચે ઉતરતો સાતમી નરકે જાય છે. અંતે ચંડાળના ભવમાં સમક્ષિત પામી ઘણો કાળ સંસારમાં રખડી શંખ બ્રાહ્મણના ભવમાં તેનો મોક્ષ થાય છે. જૈન શાસનમાં ચરિત કથાઓ કરતાં ઔપદેશીક નવલકથાઓ ઘણી છે. તે ચરિતકથા કરતાં વધુ અસર કરતા હોવાથી અસત્કથા પણ સત્કથા બની જાય છે.

શાંખપ્રદુમ્ન ચરિત્ર

આ જંબુદીપના ભરત ક્ષેત્રમાં મગધ નામે દેશ છે. તેમાં શલીગ્રામ નામે ગામમાં સોમદેવ નામે બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. તેને અગ્નિલા નામે પત્નીથી. અગ્નિભૂતિ ને વાયુભૂતિ નામે બે પુત્ર થયા. તેઓ વેદ ભણીને પારંગત થતાં ગર્વથી મદોન્મત્ત થયા હતા તે ગામની બહાર મનોરમ નામે ઉદ્યાન સુમનયક્ષથી અધિષ્ઠિત હતું. તેમાં નંદીવર્ધન નામે આચાર્ય સમોસર્થા. લોકો તેમના દર્શને ગયા. તેમના પ્રભાવને સહન નહિ કરતા અગ્નિભૂતિ અને વાયુભૂતિ ત્યાં ગયા અને આચાર્યની સામે તોછડાઈથી પ્રશ્નો પુછવા લાગ્યા. તે વખતે આચાર્યના સત્ય નામના એક શિષ્યે અવવિજ્ઞાનથી તેઓનો પૂર્વ ભવ બાણી પૂછ્યું કે તમે ક્યાંથી આવ્યા છો ? તેઓએ કહ્યું કે “અમે શાલીગ્રામથી આવ્યા છીએ” તે પહેલાંના ભવમાં તમે ક્યાં હતા. એમ મુનિએ પુછતાં તેઓ નિરૂત્તર થઈ ગયા ત્યારે મુનિએ તેમનો પૂર્વભવ જણાવતાં કહ્યું કે “તમે જન્મે પૂર્વના ભવમાં માંસભક્ષી શીયાળીયા હતા.”

એક ખેડૂતે પોતાના ખેતરમાં ચામડાની ઢોરી મૂકી હતી. તે વર્ષાદમાં બીની થતાં તમે જન્મે તેનું ભક્ષણ કરી ગયા. તે આહાર નહિ પચવાથી તમે જન્મે મરીને સોમ-

દેવ બ્રાહ્મણના પુત્ર થયા છે. પેલો ખેડૂત મરીને પોતાની પુત્રવધુની કુક્ષીએ પુત્રપણે ઉત્પન્ન થયો છે. તેને નતિ સ્મરણુજ્ઞાન થતાં તેણે જાણ્યું કે મારો પુત્ર ને પુત્રવધુ આ લવમાં મારા માતાપિતા થયા તો મારે તેમને કેવી રીતે બોલાવવા એમ વિચારી તે મુંગો થઈને રહ્યો છે. આ વાતની ખાત્રો કરવી હોય તો તેને જઈને પુછો તો તે સાચી વાત જણાવશે.

લોકો કુતુહળથી તે મુંગાને ઉપાડી મુનિ પાસે લાવ્યા. મુનિએ તેને કહ્યું કે “આ સંસાર વિચિત્ર છે. સંસારમાં કર્મવશે જીવ પુત્ર મરી પિતા થાય છે અને પિતા મરી પુત્ર થાય છે તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી માટે તું મૌનપણું છોડી વર્તમાન માતાપિતાને માતાપિતા કહી બોલાવ. મુનિના કહેવાથી તેણે પોતાનો સર્વ પૂર્વનો વૃતાંત જણાવ્યો. આ સાંભળી ઘણા લોકો વૈરાગ્ય પામી ચારિત્ર લેવા તૈયાર થયા. ખેડૂત પણ પ્રતિબોધ પામ્યો. અગ્નિભૂતિ ને વાયુભૂતિ વિલખા બની ઘેર આવ્યા. લોકોમાં પોતાનું અપમાન થયું જાણી શત્રે ખડ્ગ લઈ તે બન્ને મુનિને મારવા આવ્યા. તે ઉઘા-નના રક્ષક સુમનચક્ષે તેઓને સ્થંભીત કરી દીધા. પ્રાતઃકાળે તેઓને સ્થંભીત થએલા જોઈ તેનાં માતાપિતા આકંઠ કરવા લાગ્યા. ત્યારે સુમનચક્ષે પ્રત્યક્ષ થઈને કહ્યું કે આ દુષ્ટો મુનિનો ઘાત કરવા આવેલા જાણી મેં સ્થંભીત કર્યા છે.

હવે જો તેઓ દીક્ષા લેવાનું કબુલ કરે તો તેને છોડી મુકીશ. તેઓએ કહ્યું કે “અમો દુષ્કર જીવું ચારિત્ર પાળવા

સમર્થ નથી. પણ શ્રાવકને યોગ્ય ધર્મ જરૂર આવરીશું. તેવું કહેવાથી સુમનસે તેમને છોડી મુક્યા. તે બન્ને ભાઈઓ સારી રીતે જૈન ધર્મ પાળવા લાગ્યા. પણ તેમના માતાપિતા કંઈ ધર્મ પામ્યા નહિ. અગ્નિભૂતિ ને વાયુભૂતિ બન્ને ભાઈઓ શ્રાવકધર્મ આરાધી મૃત્યુ પામી સૌધર્મ દેવલોકમાં છપલ્યોપમના આયુષ્યવાળા દેવ થયા.

ત્યાંથી ચ્યવીને ગજપુરમાં જિત રાત્રી રાજા ધારણીદેવી અજિતસેન યુવરાજ અને ત્યાં અર્હંદાસ ઐષ્ટિ હતો. તેની ભાર્યા પુષ્પશ્રીના ગર્ભમાં તે બન્ને ભાઈઓ ઉત્પન્ન થયા મોટાનું તામ પૂર્ણભદ્ર અને નાનાનું નામ માણિભદ્ર પાડ્યું. તેઓ ભણીગણીને ઉમ્મરલાયક થયા. તેવામાં મહેન્દ્ર નામે અણગાર ગજપુર નગરમાં સમો સર્યા. તેમની દેશના સાંભળી રાજા અને શેઠે દીક્ષા લીધી. પછી અજિતસેન રાજા થયો, ને પૂર્ણભદ્ર શેઠ થયો. સાધુઓ વિહાર કરી પાછા ગજપુરમાં આવ્યા. પૂર્ણભદ્ર ને માણિભદ્ર તેમને વંદન કરવા નીકળ્યા. માર્ગમાં પક્ષીનું પાંજરું ખલે મૂકીને ચાલતા અને તેની પાછળ પિંગલા નામે કૂતરી આવતી એવા ચંડાળને જોઈ બન્ને ભાઈને અત્યંત રોષ થયો એટલે ચંડાળને કહું કે અમે ગુરૂદેવને વંદન કરી પાછા આવીએ ત્યાં સુધી અહીં રહેજે તને ઈનામ આપીશું. એમ કહી ગુરુ પાસે જઈ વંદન કરી પૂછવા લાગ્યા હે ભગવાન ! ચંડાળને કૂતરી ઉપર અમોને રોષ થવાનું શું કારણ ? ગુરૂએ જ્ઞાનોપયોગથી કહું કે તેઓ પૂર્વજન્મમાં તમારા માતા પિતા હતાં.

ધણું પાપ કરી નરકમાં પાંચ પદ્યોપમ સુધી દુઃખ લોગવી
અહીં ઉત્પન્ન થયાં છે. આ સાંભળી તે બંનેને બતિ
સ્મરણજ્ઞાન થવાથી ચંડાળ પાસે જઈ પૂર્વજન્મની વાત કરી.

તે સાંભળી ચંડાળ તથા કૂતરીને પણ બતિ સ્મરણ-
જ્ઞાન થયું. પછી તેઓએ ચંડાળને પોતાને ત્યાં લઈ જવા
કહ્યું. પણ ચંડાળે કહ્યું કે હવે તો હું અનશન કરીને જ
મરીશ. તેનો નિશ્ચય બાણી તેઓએ તેને લક્ષ્ય પચ્ચખ્યાણ
કરાવ્યું. કૂતરીને લોજન આપતાં તેણીએ પણ ખાધું નહિ.
સાત રાત્રીમાં લક્ષ્ય પ્રત્યાખ્યાન વડે મરણ પામી અજિત-
સેન રાબાની પુત્રી સુદર્શના નામે થઈ. ચંડાળ મરણ પામી
નંદીશ્વરદ્વીપમાં દેવ થયો. પૂર્ણભદ્ર માણીભદ્રને સુદર્શના
ઉપર સ્નેહ થતાં પૂર્વ ભવની માતા સમજી પ્રતિ યોધ
પમાડ્યો. તેથી સુદર્શનાએ પ્રિયદર્શના સાખી પાસે દીક્ષા
લીધી. આશિષ પાળી દેવલોકે ગઈ. બંને ભાઈ પણ શ્રાવક
ધર્મ પાળી કાળ કરી સૌધર્મ દેવલોકે ગયા.

મધુ કૈટભનો ભવ

સૌધર્મ દેવલોકમાં બે સાગરોપમનું આયુ સુખમાં
પસાર કરી રચવીને ગજપુર નગરમાં વિશ્વસેન રાબાના મધુ
અને કૈટભ નામે પુત્રો થયા. સમય જતાં મધુ રાબા થયો.
નંદીશ્વરદેવ પણ સંસારમાં ભમીને વટપુરમાં કનકરથ નામે
રાબા થયો. સંસારમાં ભમણ કરતી સુદર્શના પણ તેની
ચંદ્રાલા નામે પત્ની થઈ. મધુ અધિરાબા હતો પરંતુ આમ

લકડપા નગરીનો ભીમરાજ તેની આજ્ઞા બરોબર પાળતો ન હતો. તેથી મધુરાજ તેના ઉપર ચઢાઈ કરવા નીકળ્યો. વટપુર પહોંચતાં કનકરથ રાજા બહુમાન પૂર્વક તેને પોતાને ત્યાં લઈ ગયો. ચંદ્રાલાદેવી તેના પગ ધોવા લાગી. તેના રૂપથી અને સ્પર્શથી આનંદ પામતો મધુ તેના પર મોહ પામ્યો. પણ તે વખતે વિકાર છુપાવી ભોજન કરી પોતાના ઉતારે ગયો. મંત્રીએ તેને અસ્વસ્થ જોઈ પૂછતાં મધુએ કહ્યું કે કનકરથની રાણી ચંદ્રાલા મારા હૃદયમાં વસી છે. એના વિના હું જીવી શકું તેમ નથી. મંત્રીએ કહ્યું કે તેને બળથી મેળવી શકાશે નહિ પણ કળથી મેળવાશે. હવે તમે કનકરથ સાથે પ્રેમ વધારી. રાણીઓને ત્યાં મોકલો. અને ખીમારીનો દેખાવ કરો. એટલે કનકરથ તથા ચંદ્રાલા તમારી બખર કાઢવા વારંવાર આવતા જતા રહેશે. વિરોધી ભીમરાજ પણ કનકરથે કરેલું સન્માન સાંભળી પાછો ગયો.

મધુરાજએ કનકરથને કહ્યું કે અમારે ત્યાં પધારો. તેથી કનકરથ તથા ચંદ્રાલા મધુને ત્યાં ગજપુર નગરે ગયાં. થોડા દિવસ બાદ ખીજા રાજાએ સાથે કનકરથનો પણ વિદાય સત્કાર કરવામાં આવ્યો. અને ચંદ્રાલાને આ ભરણ તૈયાર કરવાને બહાને રોકી રાખવામાં આવી. ચંદ્રાલાને મધુ પર વહેમ આવવાથી ઠાસી મારફતે કનકરથને સંદેશે મોકલ્યો કે હવે હું બહાર નીકળી શકું તેમ નથી. આ સાંભળી કનકરથને ભય લાગવાથી પુત્રને રાજ્ય આપી તાપસી દીક્ષા લીધી. ચંદ્રાલા મધુની માનીતી થઈ એક વખત

તાપસ રૂપ ધારી કનકરથને ગજપુરનાં રાજ્ય માર્ગ પર જતા જોઈ દાસીએ ચંદ્રાભાને વાત કરી. ચંદ્રાભા કનકરથને જોઈ પોતાની આત્મનિંદા કરવા લાગી. એટલામાં મધુ ત્યાં આવ્યો. ને ચંદ્રાભાને પૂછવા લાગ્યો કે દેવી શું જુઓ છો ? તેણીએ કહ્યું કે આ નગરની બહાર જાણે સૂતરથી ભાગ પાડ્યા હોય એવું શું દેખાય છે ? મધુએ કહ્યું કે તે નગરવાસી લોકોના ખેતરોની સીમા બાંધેલી છે. તેનું ઉલ્લંઘન કરે તે અપરાધી ગણાય છે. અને તેનો દંડ લેવામાં આવે છે. રાજ્યો મર્યાદાના રક્ષક હોય છે. રાણીએ કહ્યું કે હિંસા કરનાર, જૂઠું ખોલનાર, ચોરી કરનાર ને બ્યભિચારીનો શો દંડ કરવામાં આવે છે ? રાજ્યે કહ્યું કે તેનો વધ કરવામાં આવે છે. એટલે રાણીએ કનકરથ તાપસને બતાવી કહ્યું કે આપણા લીધે આ કનકરથ દુઃખ અનુભવે છે. તમે તેની પત્નીનું હરણ કરી અયોગ્ય કામ કર્યું છે. તેના દંડ ભોગવવો પડશે. આ સાંભળી મધુએ કાનની ખૂટ પકડી કહ્યું કે ખરેખર તે મને હિતશિક્ષા આપી.

હવે તેના પ્રાયશ્ચિત રૂપે હું રાજ્યનો ત્યાગ કરી દીક્ષા ગ્રહણ કરીશ. ચંદ્રાભાએ કહ્યું કે તમારા કરતાં હું વધારે દોષિત છું, તેથી હું પણ તમારી સાથે જ દીક્ષા લઈશ. કેટલું પણ દીક્ષા લેવા તૈયાર થયો. તેથી મધુએ પુત્રને રાજ્ય આપી કેટલું અને ચંદ્રાભા સાથે વિમલવાહન અબ્જગાર પાસે દીક્ષા લીધી, ઘણો કાળ સંયમ પાળી ગીતાથ ગાની તપ કરી, આયુક્ષયે કાળધર્મ પામી મહાશુક દેવલોકમાં

ઇન્દ્ર થયો. કેટલા તેનો સામાનીક દેવ થયો. એ દ્રાહ્મ સૌધર્મ દેવલોકમાં દેવી થઈ. કનકરથ તાપસ કાળધર્મ પામી ધૂમકેતુ વિમાનમાં દેવ થયો. ત્યાંથી ચ્યવી ઘણો કાળ સંસારમાં ભરી ફરીવાર પણ ધૂમકેતુ દેવ થયો.

તે અરસામાં મધુનો જીવ સત્તર સાગરોપમનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરી કૃષ્ણની પટ્ટશાળી રૂકમણીના ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થયો. ધૂમકેતુએ પોતાના વૈરીને ત્યાં ઉત્પન્ન થએલો જાણી જન્મ થયા પછી રૂકમણીએ કૃષ્ણને જેવો રમાડવા આપ્યો કે તે દેવે તેનું હરણ કરી શૂન્ય સ્થળે શીલાતળ પર રીખાઈ રીખાઈને મરી જશે એમ ધારી મૂકી દીધો. તે વખતે ત્યાંથી પસાર થતા વિમાનમાં બેઠેલા વિદ્યાધરે તેને સુંઠર આકૃતિવાળો જોઈ. ઉપાડી પોતાની ઓને પુત્ર તરીકે સોંપી દીધો.

આ પ્રમાણે પુત્ર હરણથી દુઃખી થએલા કૃષ્ણ અને રૂકમણીને નારદે સીમંધર સ્વામી પાસે રૂકમણીના પુત્ર હરણની વાત જાણી. રૂકમણી પાસે આવી કહ્યું કે “દેવી! તમારો પુત્ર જીવે છે. અને વિદ્યાધરને ત્યાં બિછરે છે. સોળ વર્ષે તમારે તેનો મેળાપ થશે. એમ કહી નારદ બિઠ્યા. હવે આ તરફ વિદ્યાધરે તે પુત્રનું નામ પ્રહુમ્ન પાડ્યું અને તે યોગ્ય ઉંમરનો થતાં કલાઓ જાણે તેની પૂર્વ પરિચિત હોય તેમ દરેક કળામાં પારંગત થયો. સાથે સાથે રૂપ, યૌવન, સૌભાગ્યાદિ ગુણોના નિધાન સંપન્ન થયો.

હવે તે કાલસંવર વિદ્યાધરની પત્ની કનકમાલા તેને લોગ સમર્થ જાણી કહેવા લાગી કે હે, પ્રદ્યુમ્ન? હવે તું મને માતા કહી બોલાવીશ નહિ. તું જેનો પુત્ર હોય તે તારા માતાપિતા સાચાં ગણાય. એમ કહી બધી હકીકત કહી. છેવટે તેની સાથે લોગની પ્રાર્થના કરી. પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે માતા! તમે આવું અયોગ્ય કેમ બોલો છો? શું તમારે મને મારી નાખવો છે? કનકમાલાએ કહ્યું કે શું તું રાજ્યો ઠરે છે?

તો સાંભળ? મારા પિતાએ કુલ પરંપરાગત પ્રસન્નિ વિદ્યા મને આપી છે. તે વિદ્યા હું તને આપું છું. તેથી તને કોઈ મારી શકશે નહિ? પ્રદ્યુમ્ને વિચાર્યું કે હમણાં તો તેની પાસેથી વિદ્યા ગ્રહણ કરવી. પછી કોઈ રીતે તેને સમજાવી લઈશ. એમ વિચારી કનકમાલાને આશ્વાસન આપી વિદ્યા ગ્રહણ કરી. પછી કનકમાલાને કહ્યું કે તમે પ્રથમ મને ઉછેરનાર માતા હતાં. હવે વિદ્યા આપવાથી શુદ્ધ બન્યાં છો. માટે આવું અકાર્ય મારાથી થઈ શકે નહિ. આ સાંભળી કનકમાલા કોત્ર પામી કંચુકી દ્વારા પ્રદ્યુમ્નને અપરાધી ઠરાવી સજા કરવા કાલસંવરને જણાવ્યું. રાજાને પ્રદ્યુમ્ન ઉપર વિશ્વાસ હોવાથી રાણીની વાત માની નહિ. તેથી કનકમાલાએ પોતાના પુત્રને ઉરકેરી પ્રદ્યુમ્નનો નાશ કરવા કહ્યું. કપટી પુત્રોએ માતાની વાત સ્વીકારી. પછી પ્રદ્યુમ્નને મારી નાખવા વાવમાં શૂળો ખોસી. તેને સ્નાન કરવાના બહાને તેડાવ્યા. પ્રદ્યુમ્ન પ્રસન્નિ વિદ્યાનું સ્મરણ

કરી વાવમાં પડ્યો. ત્યાં તેઓનું કપટ જાણી ખંડાર નીકળી
યુદ્ધ કરી સર્વેને મારી નાખ્યા. તેથી ક્રોધ પામેલો કાલસ વર
તેને મારવા આવ્યો. તે વખતે કનકમાલાએ રાજાને પ્રક્ષતિ
વિદ્યા આપ્યાની વાત કહી. મંત્રીઓએ કાલસ વરને પુત્રનો
વધ કરવાની સલાહ આપી નહિ.

પ્રધુમ્ને પણ વિચાર્યું કે પિતા સાથે યુદ્ધ કરવું તે
ઠીક નથી તેથી ઉદાસ બની બેઠો હતો. તેવામાં નારદે આવી
પ્રધુમ્નને સાચી હકીકત જણાવી કહ્યું કે તું કૃષ્ણ વાસુદેવનો
રુકમણીથી ઉત્પન્ન થયેલ પુત્ર છું. જન્મતાંવે ત જ ધૂમકેતુ
દેવ તને હરી ગયો હતો અને શિલા ઉપર છોડી દીધો
હતો. પોતાની પત્ની સહિત આ કાલસ વરે તને પુત્ર
ગણીને ત્યાંથી લીધો હતો. તું જ્યારે ગર્ભમાં હતો ત્યારે
મારી માતા રુકમણીને સત્યભામાની સાથે શરત થઇ હતી
કે જેને પહેલાં પુત્ર થાય તે પોતાના પુત્રના લગ્ન દિવસે
ખીજીવું કેશ મુંઠન કરાવે તારું તો જન્મતાં વેલજ હરણ
થયું હતું. પણ સત્યભામા એ વાત માનતી નથી. તેને પણ
પુત્ર થયો હતો. તેનો વિવાહ દુર્યોધન રાજાની પુત્રી સાથે
કર્યા છે. તે કૌતુક જોવા હું રુકમણી પાસે ગયો. ત્યારે
તેણીએ કહ્યું કે તમે મારા પુત્રના મેળાપનો આજ સમય
ખતાવ્યો હતો તો હવે મને પુત્રના દર્શન કરાવો. મેં કહ્યું
કે આજે જ તને દર્શન કરાવીશ. એમ કહી હું તારી પાસે
આવ્યો છું. માટે તું જલદી અહિંથી ચાલ ' પ્રધુમ્ને કહ્યું
કે તમે કહો છો તે ઠીક છે. પરંતુ મારા માતાપિતા મને

કેવી રીતે ઝોળખશે. નારદે કહ્યું કે મેં સીમંધર જિનના કથન સુજળ તારી વાત તેમને અજાઉ કરેલ છે. માટે વિલંબ કરીશ તો તારી માતાના કેશનું મુંડન થશે. પ્રહુમ્ને જવા તૈયાર થયો કે નારદે વિમાન વિકુવ્યું. બન્ને જણા દારિકા નજીક આવી પહોંચ્યા. ત્યાં સૈન્યને જતું જોઈ પ્રહુમ્ને નારદને પૂછ્યું કે આ સૈન્ય ક્યાં જાય છે. નારદે કહ્યું કે તું ગર્ભમાં હતો ત્યારે દુર્યોધને પોતાની કન્યા આપવા કહેલું. તે કન્યાને સત્યભામાના પુત્ર ભાનુ સાથે પરણાવવા માટે આ લઈ જવામાં આવે છે. તે સાંભળી કુરુ બનેલા પ્રહુમ્ને કહ્યું કે હું એ લોકોની પૂજા કરું તે તમે જુઓ. એમ કહી પ્રહુમ્ને વિરુદ્ધ પ્રકારની જાન વિકુવી.

તેમાં પોતે એક કદરૂપો ગ્રાહ્ય જાની સુવર જોડેલી ગાડીમાં બેઠો હતો. સાથે ગધેડા અને ફુંકડા જોડેલા વાહનો પણ હતાં. દુર્યોધનના માણસોએ કહ્યું કે અમારા મંગલ કામમાં તું આડો ન આવ જાસી જા. ગ્રાહ્યે કહ્યું કે જો હું અમંગળ છું તો પછી મંગળ કેણુ છે ? જે ભાનુને માટે આ કન્યા લઈ જવામાં આવે છે. તે શું મારાથી ચંદે તેમ છે ? એમ કહી પ્રહુમ્ને લીલો વિકુવ્યા. તેના લયથી સૈન્ય દશે દીશામાં નાસી ગયું. પ્રહુમ્ને નારદને કહ્યું કે તમે મારી માતા પાસે જઈને મળો તેટલામાં હું પરિજનોને અને ભાનુના સહાયક કુમારોને મળું. નારદના ગયા પછી પ્રહુમ્ને વાંદરો વિકુવી ઉધાનના રજેવાળને કહ્યું કે આ વાંદરાને જૂળ લૂખ લાગી છે માટે તેને ફળકુલ આપા ઘો.

રખેવાળે કહ્યું કે અહીં તો વિવાહ થવાનો માટે બેસી શકાશે નહિ. એટલે પ્રધુમ્ને રખેવાળોને સોનાનો ટુકડો આપતાં બેસવા દીધો. વાંદરો ક્ષણવારમાં બધાં ફળકુલ ખાઈ ગયો. ઉધાન ઉજ્જડ થઈ જતું જોઈ રખેવાળાએ કહ્યું કે અમારે તમારું સોનું જોઈતું નથી. મહેરખાની કરી અમને જીવવા દો. ત્યારે પ્રધુમ્ને કહ્યું કે ચિંતા ન કરો. તમારું ઉધાન પ્રથમના જેવું સુશોભિત બની જશે. આગળ જતાં પ્રધુમ્ને ઘોડો બનાવી ખેતરના રખેવાળોને સોનું આપી લોભાવ્યા અને ઘોડાને ચરવા મુક્યો. થોડીવારમાં ખેતર સફાચટ થતાં જોઈ રખેવાળો નમી પડ્યા એટલે પૂર્વની જેમ ખેતર બનાવી આગળ ચાલ્યો. ને વાવડીના રક્ષકોને લોભાવી ઘોડાને પાણી પીવા કહ્યું. થોડીવારમાં વાવડીનું બધું પાણી ઘોડા પી ગયો. રક્ષકો સચલીત બનતાં વાવડી પહેલાંની જેમ પાણીથી ભરી દીધી.

હવે ભાનુકુમાર ઘણા મિત્રોની સાથે બહાર કીડા કરવા આવ્યો. પ્રસન્નિત વિદ્યાએ આ સમાચાર પ્રધુમ્ને આપતાં ઘોડેશ્વાર બની ભાનુ પાસે આવ્યો. કુમારોએ ઘોડેશ્વારને પૂછ્યું કે આ ઘોડો વેચવો હોય તો કેટલું મુલ્ય લેશો. ઘોડેશ્વારે કહ્યું કે તમે પરીક્ષા કરીને મૂલ્ય આપો ? કુમારો વારાફરતી ઘોડા પર બેસી ચલાવવા લાગ્યા અને ખુશ થયા. પછી ભાનુકુમાર ઘોડા ઉપર બેઠો, એટલે ઘોડાએ તેને કુદીને પાડી નાખ્યો. તેથી ઘોડા ખરીદવાનો વિચાર મુકી દીધો. પછી દ્વારીકામાં આવી એક મેંઢાને

લઈને પ્રભુમ્ન, વસુદેવના ઘરમાં ગયો. વસુદેવે પૂછ્યું કે
 હે, ઓકરા તું કેમ આવ્યો છું ? તેણે કહ્યું કે, “દેવ આપ
 મેંઢાનાં લક્ષણ જાણો છો. મારે આ મેંઢા ખરીદવો છે માટે
 તપાસ કરીને કહો. વસુદેવે મેંઢાના વાળની પરીક્ષા કરવા
 આંગળીથી પોતાની તરફ જોલાવ્યો. એટલે મેંઢાએ વસુદેવને
 આસન ઉપરથી પાડી તેમને ઘુટણ ઉતારી નાખ્યો. પ્રભુમ્ને
 વસુદેવ ને કહ્યું કે, “કંઈ જાણવા જેવું હોય તે કહો ?
 આ સાંભળી વસુદેવ હસીને ઘરમાં ચાલ્યા ગયા. ત્યારપછી
 રસ્તામાં જતાં પ્રભુમ્નને માળીએ કુલનો હાર આપ્યો.
 વિલેપન લઈને જતી કુખ્જાનું કુખડાપણું મટાડ્યું તેથી
 કુખ્જાએ પ્રભુમ્નને શરીરે વિલેપન કર્યું. એટલે બ્રહ્મણપુત્ર
 ખની સત્યભામાના ઘર પાસે આવ્યો અને ભિક્ષા માંગવા
 લાગ્યો.

સત્યભામાએ દાસીઓના કહેવાથી લોજન કરાવ્યું.
 તે ખાઈને સત્યભામાને કહ્યું કે “દેવી ! આ દાસીઓ ગધું
 ખાઈ જાય છે.” મને કંઈ આપતી નથી. સત્યભામાએ
 દાસીઓને કહ્યું કે “એને જોઈએ તેટલું આપો.” દાસી-
 ઓએ કહ્યું કે “આને ગમે તેટલું આપીએ તો પણ ધરાતો
 નથી.” એટલામાં સત્યભામાએ સાંભળ્યું કે “કન્યાને લઈને
 આવેલા સૈન્યને બીલ્લોએ લુટી લીધું છે.” ત્યાં પ્રભુમ્ને
 કહ્યું કે “દેવી ! મને લોજન પૂરતું ન આપવું હોય તો
 હું રૂકમણીના લક્ષ્મણમાં જાઉં છું.” સત્યભામાએ કહ્યું કે
 “હું બીજા કામમાં રોકાયેલી છું. મારે તારે જ્યાં જવું

હોય ત્યાં જા." પછી પ્રદ્યુમ્ન ચળુ કરી ભિક્ષુઓ ને નાનકે સાધુનું રૂપ કરી રૂકમણી પાસે ગયો. રૂકમણીએ વંદન કરી પૂછ્યું કે આપને શું જોઈએ છે? તેણે કહ્યું કે "મેં લાંબા ઉપવાસ કર્યા છે. આજ સુધી માતાના સ્તનનું પણ પાન કર્યું નથી માટે પારણામાં જલદી ખીર આપો."

રૂકમણીએ કહ્યું કે થોડીવાર વિસામો લ્યો એટલે ખીર બનાવીને આપીશું. પછી પ્રદ્યુમ્ન કૃષ્ણના સિંહાસન પર બેઠો. રૂકમણીએ કહ્યું કે આ આસન દેવથી રક્ષાયેલું હોઈ તમને કંઈ હાનિ ન થાય માટે બીજા આસન પર બેસો. પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે "અમ તપસ્વી ઉપર દેવતાનું જોર ચાલે નહિ." રૂકમણીએ દાસીઓને ખીર જલદી બનાવવા કહ્યું. પણ પ્રદ્યુમ્ને અગ્નિ થંભાવી દીધો. તેથી દૂધ ગરમ થયું નહિ. એટલામાં સત્યભામાએ મોઢલેલો નાખીત રૂકમણી પાસે કેશ લેવા આવ્યો. પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે હે કાશ્યપ! તને મુંડન કરતાં આવડે છે તેણે હા, કહી. ફરી કહ્યું કે બહર મુંડન આવડે છે. તેણે ના પાડી એટલે પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે આમ આવ તને શીખવું, એમ કહી તેની ચામડી વાળ સાથે ઉખાડી નસો હાથમાં આપી રુધિરથી રંગાયેલો હજીમ રાડ પાડી નાસી ગયો. આ તરફ રૂકમણીને પાનો ચઢ્યો અને તેના લોચન પ્રકુલ થયાં. પ્રદ્યુમ્ન પણ તેના દર્શનથી આનંદિત થયો. પછી યાદવ કુળના વૃદ્ધો હજીમોને સાથે લઈ કેશ લેવા આવ્યા. રૂકમણીએ કહ્યું કે, કુરસદે આપીશું હમણાં જાઓ. પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે યાદવોનો શું આવો કુલા-

ચાર છે કે વિવાહમાં વાળથી મંગળ કરાય છે. વૃદ્ધોએ કહ્યું કે કુલાચાર તો નથી, પણ દેવીઓ વચ્ચે શરત થઈ હતી. તે સુજળ કેશ લેવા આવ્યા છીએ. એટલામાં વૃદ્ધોનાં વસ્ત્રો આસનો સાથે ચોંટી ગયાં તે જોઈ પ્રધુમ્ને કહ્યું કે તમે આસનો ઉપાડી જવા વસ્ત્રો ચોંટાડી દીધાં લાગે છે. આથી શરમાઈને વૃદ્ધો ચાલ્યા ગયા.

પછી પ્રધુમ્ને હનુમેને કહ્યું કે દેવીના વાળ લેવા આવ્યા છે. તો લઈ લ્યો હનુમે લાન બૂલી એકબીજાની હનુમેત કરવા લાગ્યા. તેથી દાસીઓ હસવા લાગી. હનુમે શરમાઈ ચાલ્યા ગયા. તે વખતે નારદ ત્યાં આવ્યા. રૂક-મણીએ તેમને કહ્યું કે આર્ય? તમે કહ્યા સુજળ થયું નહિ. નારદે કહ્યું કે તમે પાસે બેઠેલા પુત્રને ઓળખી શકતા નથી. તો બોનું શું થાય? આ વખતે પ્રધુમ્ને પોતાનું રૂપ પ્રગટ કર્યું. ને માતાને પગે લાગ્યો. માતાએ આશીર્વાદ આપતાં કહ્યું કે વત્સ! તું ચિરંજીવ, એમ કહી બેળામાં બેસાડી સ્તનપાન કરાવ્યું.

નારદે પ્રધુમ્નેને કહ્યું કે “સામાન્ય માણસની જેમ તારે પિતા પાસે જવું યોગ્ય નથી.” પ્રધુમ્ને કહ્યું તો શી રીતે જવું? નારદે કહ્યું કે તું દેવીનું હરણ કર! કૃષ્ણને પરાજય કરી પછી બધાને વંદન કરજે, રૂકમણીએ કહ્યું કે ચાલો બળવાન છે. રજે મારા પુત્રને ઈજા થાય. માટે એવું બોલો નહિ. નારદે કહ્યું કે પ્રધુમ્ને પ્રસન્નિ વિદ્યાથી રક્ષાયેલો છે. મારી સહાયથી તે સર્વેને જીતી શકે તેમ છે.

માટે ડરશે નહિ. કલહપ્રિય નારદના વચનનો રૂકમણી કંઈ પ્રતિકાર કરી શકી નહિ. નારદે રથ વિકુર્યો તેમાં રૂકમણી ખેડી. મોટા સાદથી નારદે ઘોષણા કરી કે રૂકમણીનું હરણ થાય છે. કેઈની તાકાત હોય તે અજમાવે. આ સાંભળી ઘણું સૈન્ય લડવા તૈયાર થયું. વિદ્યાના પ્રભાવથી પ્રવૃન્ને બધા સૈન્યને જીતી લીધું. પછી કૃષ્ણે શંખ હાથમાં લઈ કુંકવા માંડ્યો. પણ પ્રજ્ઞિત વિદ્યાએ તે શંખ ધૂળથી ભરી દીધો તેથી વાગી શક્યો નહિ. કૃષ્ણ ને પ્રવૃન્નનું સુદ્ધ થયું. જ્યારે બધાં શત્રો નિષ્ક્રાંત થયાં ત્યારે કૃષ્ણે ચક્ર મૂક્યું. રૂકમણી ભયભીત બનતાં નારદે કહ્યું કે ચક્ર એકગોત્ર ઉપર ચાલશે નહિ. માટે ખેદ ન કરો. હવે તે કૃષ્ણે મૂકેલું ચક્ર પ્રવૃન્નને પ્રદક્ષિણા આપી પાછું કૃષ્ણ પાસે આવ્યું. ચક્રના અધિષ્ઠાત્રિક દેવે સાચી વાત જણાવતાં નારદે પ્રવૃન્નને કહ્યું કે હવે તું પિતાને જઈને પગે લાગ. કૃષ્ણને પગે લાગતાં કૃષ્ણે તેને ખોળામાં બેસાડી તેનું માથું સુધ્યું. અને ઠાઠ-માઠથી નગર પ્રવેશ કરાવ્યો. અને યુવરાજ તરીકે અભિષેક કરાવ્યો. કૃષ્ણે તેને વિદ્યાધરને રાજાની ઘણી કુંવરીઓ પરણાવી. દુર્યોધનની પુત્રી ભાનુ સાથે પરણાવાની રજા આપતાં સત્યભામા પણ ખુશ થઈ.

હવે એક વખત સત્યભામાએ કૃષ્ણને કહ્યું કે રૂકમણી તમારી માનીતી હોવાથી તમે તેને પ્રવૃન્ન જેવો પુત્ર આપ્યો અને હું અણમાનીતી હોવાથી મને તેવો પુત્ર આપ્યો નહિ. કૃષ્ણે કહ્યું, તું આવું બોલ નહિ. તું જ સૌથી પહેલી

પટ્ટરાણી છું. સત્યભામાએ કહ્યું જો એમ હોય તો મને પ્રવ્રુમ્ન જેવો પુત્ર આપો ? કૃષ્ણે કહ્યું, તારો મનોરથ સફળ કરવા હું હરિણુગમેષી દેવની આરાધના કરીશ. માટે તું નિશ્ચિંત થા. કૃષ્ણે અક્રમ કરી હરિણુગમેષી દેવને પ્રસન્ન કર્યા. હરિણુગમેષીએ હાર આપી કહ્યું કે આ હાર પહેરાવી જે દેવી સાથે તમે સમાગમ કરશો તેને પ્રવ્રુમ્ન જેવો પુત્ર થશે. આ વાત પ્રસન્નિત વિદ્યાએ પ્રવ્રુમ્નને જણાવી. ત્યારે પ્રવ્રુમ્ને વિચાર કર્યો કે સત્યભામા મારી માતા પ્રત્યે દેવ ભાવ રાખે છે. તેથી જો મારા સરખો પુત્ર થશે તો તેની સાથે મારી પ્રિતિ નહિ થાય. માટે જાંબવતી કે જે મારી માતાની સગાઈથી બહેન થાય છે. તેને મારા જેવો પુત્ર થાય તેમ કરું એમ વિચારી જાંબવતી પાસે જઈ કહ્યું કે તમને મારા જેવો પુત્ર ગમે ખરો ? તેણીએ કહ્યું, શું તું મારો પુત્ર નથી ? દેવે સત્યભામા માટે તપ કર્યું છે. એટલે મને તારા જેવો પુત્ર ક્યાંથી થાય ? પ્રવ્રુમ્ને કહ્યું કે સંધ્યા પૂરી થતાં તમારું સત્ય ભામા જેવું રૂપ થશે. માટે સત્યભામા પહેલાં તમે દેવ પાસે પહોંચી જશો. એમ કહી પ્રવ્રુમ્ન ગયો. સાંજે દાસીઓએ જાંબવતીને કહ્યું કે ખરેખર તમે સત્યભામા જેવાં જ લાગો છો. પછી જાંબવતી છત્ર ચામર અને ઝારી સાથે દાસીઓને લઈ પતિ પાસે ગઈ. કૃષ્ણે સત્યભામા જાણી તેની સાથે રતિ કીડા કરીને હાર પહેરી પાંછી આવી. તે પછી સત્યભામા ગઈ. કૃષ્ણે કહ્યું કે દેવી ? કેમ ફરી આવવું થયું ? ત્યારે સત્ય-

ભામાએ ક્રોધથી કહ્યું કે તમારી માનીતી કેઈ આવી હશે એટલે મને આવું પૂછો છો? કૃષ્ણે કહ્યું કે હું તો મશ્કરીમાં બોલ્યો. પણ તું કેમ બોલું લગાડે છે? એમ કહી તેની સાથે પણ રતિકોડા કરી તેના ગયા પછી કૃષ્ણે વિચાર કર્યો કે સત્યભામાને કોઈએ છેતરી લાગે છે. તપાસ કરતાં જાંબવતીને હાર વડે શોભતી જોઈ. જાંબવતીએ કૃષ્ણને પ્રણામ કરી કહ્યું કે દેવ? આજે મને એવું સ્વપ્ન આવ્યું કે હું તમારી પાસે આવી તમે મને હાર આપ્યો. જાગીને જોયું તો હાર પહેરેલો મેં જોયો માટે તે સ્વપ્નનું ફળ કહો? કૃષ્ણે વિચાર્યું કે આ પ્રપંચ પ્રભુમને કર્યો લાગે છે, પણ જાંબવતીને કૃષ્ણે કહ્યું કે તને પ્રભુમન જેવો પુત્ર થશે. જાંબવતીએ કહ્યું કે આપ કહો છો તેમ થાય છે.

હવે તે વખતે કૈટભનો જીવ દેવલોકમાંથી રથવીને જાંબવતીની કુક્ષીમાં આવ્યો. જાંબવતીએ જ્યારે પુત્રને જન્મ આપ્યો. તે જ વખતે મતિસાગર, અજિતસેન અને દારક સારથીને ત્યાં પણ પુત્ર જન્મતા સમાચાર કૃષ્ણને આપવામાં આવ્યા. કૃષ્ણે કહ્યું કે જાંબવતીના પુત્રના એ ત્રણે મિત્રો થશે. જાતકર્મ કર્યા પછી તેઓનાં અનુક્રમે શાંખ યુદ્ધિસેન, જયસેન ને સુદારક એવાં નામ પાડવામાં આવ્યાં. દેવકી, રૂકમણી જાંબવતી અને પ્રભુમન વડે લાલન-પાલન કરતો શાંખ સુખપૂર્વક ઊંછરવા લાગ્યો. એકવાર કૃષ્ણને પગે પડાવવા શાંખને લાવવામાં આવ્યો. કૃષ્ણ તેને

રમાડવા લાગ્યા. તે વખતે કાલિદાસેના ગણિકા પણ મુહિરણ્યા નામે બાલિકાને કૃષ્ણને પગે પડાવવા આવી. કૃષ્ણે તેને 'પૃથ્વુ' કે આ તારી છોકરી છે ? તેણીએ હાં પાડી. પછી કૃષ્ણે શાંખની પાસે બેસાડી એટલે તે બન્ને બાળકો એક-બીજાને ભેટી પડ્યાં. એટલે કૃષ્ણે મંત્રી સામું જાયું. મંત્રીએ કહ્યું એ યોગ્ય જ છે. તે વખતે કાલિદાસેના એ પણ કહ્યું કે આ કંચનપુરના રાજા હેમાંગદની પુત્રી છે. જો મારા ઉપર આપની કૃપા હોય તો કુમારની સેવીકા ભલે થાય. કૃષ્ણે તે વાત સ્વિકારી. કુટુંબીજનોને કહ્યું કે આ મુહિરણ્યાકુમારી મારી પુત્રવધૂ છે માટે તેનું સારી રીતે પાલન થવું જોઈએ શાંખને પણ કલાચાર્ય સુમુખ પાસે મોકલવામાં આવ્યો. ત્યાં તે કળાઓ શીખી તૈયાર થયો.

હવે એકવાર પ્રદ્યુમ્ને પોતાની માતાને રાત્રી જોઈ 'પૃથ્વુ' કે દેવ શિવાય તારો કોઈએ અપરાધ કર્યો હોય તો કહે તેને હું બરાબર શિક્ષા કરીશ. રૂકમણીએ કહ્યું કે મેં તારા મામા પાસે તારા માટે તેની પુત્રી વૈદર્ભિની માંગણી કરી હતી. પણ તેણે કહ્યું કે મારી પુત્રી ચાંડાલોને આપીશ પણ રૂકમણીના પુત્રને નહિ આપું. પ્રદ્યુમ્ને કહ્યું કે તમે ધીરજ ધરો ! એ ચંડાળ એવા મને જ આપશે. એમ કહી શાંખને સાથે લઈલોજકટ નગરે ગયો. ચાંડાળનો વેષ ધારણ કરીને તે બન્ને જણા ગાયન ગાતા સરોવરની પાળે બેઠા. તે વખતે હાથીને માવત પાણી પાવા લાગ્યો. મહાવતે તે બન્નેને કહ્યું કે, “અરે ચંડાળો આવા ખસો

નહિતર હાથી તમને મારી નાખશે. તેઓએ કહ્યું કે એ કાચર હાથીને અહીં લાવીશ નહિ. નહિતર અમારા કૂતરા ખાઈ જશે. આ સાંભળી મહાવતે હાથીને છૂટો મૂક્યો. પ્રસૂતિ વિદ્યામા પ્રભાવથી ચારે બાગુથી હાથીને કૂતરા વળગ્યા. એટલે હાથી માવતને લઈ નાસી ગયો અને બીજા હાથીઓ પણુ ભયભીત બની દોડવા લાગ્યા. રૂકમીરાજના કાને વાત આવી કે ચાંડાળના કૂતરાંએ હાથીને બધકા ભર્યા. એટલે બીજા હાથીઓ પણુ નાસભાગ કરે છે. થોડીવાર પછી તે મામલો શાંત પાડી ઉંદરાએ હાથીઓને બાંધવાના દોરડાં કાપી નાખ્યાં.

એટલે હાથીઓ નિરંકુશપણે ફરવા લાગ્યા. રાજ-પુરુષો દોરડાં લેવા ફરતા હતા ત્યારે ચાંડાલકુમારોએ દોરડાં આપી તેનું મોં માગ્યું મુલ્ય લીધું. પછી શાંખ ડાશીનું રૂપ ધારણ કરી રૂકમી રાજા પાસે ગયો. અને કહ્યું કે આપ વેદર્ભિ ચાંડાલને આપવાના છો. એમ સાંભળ્યું છે તો આ મારા પુત્ર જેવો વર બીજે ક્યાંઈ મળશે નહિ. રૂકમીએ રોપથી કહ્યું કે બહાર નીકળ. પ્રતિહારીને કહ્યું કે આ ચાંડાળોને કેમ પેસવા લીધા. પ્રતિહારે કહ્યું કે અમે તેઓને પ્રવેશ કરતાં જોયા જ નથી. અત્યારે જ તેઓ અમારી નજરે પડ્યાં. રૂકમીએ સલાસદોને કહ્યું કે “આ ચાંડાળો કન્યા માગવા આવ્યા હતા તો તમે કેમ તેનો તિરસ્કાર કર્યો નહિ. તેઓએ કહ્યું કે “ડાશીની આંખમાંથી મચ્છરોની વૃષ્ટિ થતી હતી. તેથી અમારી આંખો ઢંકાઈ ગઈ હતી.

મચ્છરોએ ચટકા ભરવાથી અમો મુગા બની ગયા. તે ગઈ તેની સાથે મચ્છરો પણ ચાલ્યાં ગયા છે. પછી રાજાએ મંત્રીઓ સાથે વિચાર કર્યો કે “આ કોઈ દેવ કે વિદ્યાધરનું કર્તવ્ય લાગે છે. એટલે હવે આવે તો કહેવું કે કન્યાને સ્વયંવર આપ્યો છે.

બીજે દિવસે ચાંડાલ વૃદ્ધા રત્નો લઈ રાજા પાસે આવી. સેવકોને તેણે રત્નો આપ્યાં. પછી રાજાને પૂછ્યું કે દેવ! તમે શું વિચાર કીધો. રાજાએ કહ્યું કે મેં કન્યાને સ્વયંવર આપેલો હોવાથી મારો તેના પર અધિકાર નથી. વૃદ્ધાએ કહ્યું જો એમ હોય તો કન્યા મારા પુત્રને જીએ. પછી બલે તેજ નિર્ણય કરી લે રાજાએ કહ્યું કે સારું હવે તમે અહીંથી જાઓ. એટલે અદબ્દ રીતે ચાંડાલો ચાલ્યા ગયા. પછી સભાસદોને રાજાએ કહ્યું કે તમે કેમ કંઈ બોલ્યા નહિ. સભાસદોએ કહ્યું કે દેવ! શું બોલીએ? અમે તો અત્યારે જ ભાનમાં આવીએ છીએ. આ રૂપ કરીને કોઈ દેવ કે વિદ્યાધર આપને છેતરે છે! માટે તેનો તિરસ્કાર કરશો નહિ.

પછી પ્રવ્રુમ્ને વૈદલિને પોતાનું રૂપ બતાવ્યું. વૈદલિએ શાંબ અને પ્રવ્રુમ્ન બન્ને જણને જોઈ પૂછ્યું કે દેવ સ્વરૂપ એવા તમે કોણ છો? તેઓએ કહ્યું કે અમે કુણ્ણના બન્ને પુત્રો શાંબ ને પ્રવ્રુમ્ન છીએ, મામા, એમ બોલ્યા હતા કે મારી પુત્રી હું ચાંડાલોને આપીશ. પણ પ્રવ્રુમ્નને નહિ આપું. તેથી ચાંડાલનો વેશ ધારણ કરી તેમની પાસે

કન્યા માગી. તેમણે કહ્યું કે કન્યાને સ્વયંવર આપેલ છે. તો જો તને અમારી સાથે આવવાનું રુચે તો હોય. તો કહે! પ્રધુમ્નના રૂપથી મોહ પામેલી વૈદર્ભિએ કહ્યું કે પિતા રજા આપે તો આવીશ. એટલે તેઓ રાજા પાસે જઈ કહ્યું કે આપ કુમારીને પૂછી અમને જલ્દી વિદાય કરો. રાજાએ વૈદર્ભિને બોલાવી પૂછ્યું કે આ ચંડાલ તને ગમતો હોય તો વરમાળા નાખ કન્યાએ કહ્યું કે આપે પહેલાં જ મને ચાંડાલોને આપી છે. તો પછી મારે ચંડાલણી થવું જ જોઈએ. રૂકમીએ કહ્યું કે તારું મન હોય તો ના? મને મોહું બતાવીશ નહિ. પછી વૈદર્ભિ સિતાને પ્રણામ કરીને નીકળી. પ્રધુમ્ન શાંખની સાથે નગર લોકો વડે જોવાતો ભોજકટ નગરમાંથી નીકળ્યાં ને વિધ્યાચંજની પાસે રહ્યાં. પ્રજ્ઞાસિ વિદ્યાની સહાયથી પ્રધુમ્ને દિવ્ય સમૃદ્ધિવાળો તથા પ્રબળ રત્નમંડિત પ્રાસાદ વિકુર્વી. સુંદર પુરુષોને વસ્ત્રાભુષણથી સજ્જ રૂકમીને લગ્નમાં આમંત્રણ આપવા મોકલ્યા. ને કહ્યું કે કાલે વર વધુ પર અક્ષત નાખવા આવજો. રાજાએ બસુસો મોકલી તપાસ કરાવી. તેઓએ ત્યાંની સમૃદ્ધિનું વર્ણન કર્યું. તેથી નગરદોષ સહુ ગયા. તેમનો પ્રધુમ્ને આદર સત્કાર કરી. જમાડીને પાછા વિદાય કર્યા. પછી ત્રણે જણ દ્વારામતી નજીક પહોંચી ગયા.

શાંખના કહેવાથી પ્રધુમ્ન તથા વૈદર્ભિએ રૂકમણીના લવન પાસે વીણાઓ વેચનારી ચાંડાલ ચાંડાલણી બની જોવા. શાંખે રૂકમણીને કહ્યું કે માતા? દ્વાર પાસે ઉભેલી

મચ્છરોએ ચટકા ભરવાથી અમે મુગા બની ગયા. તે ગઈ તેની સાથે મચ્છરો પણ ચાલ્યાં ગયા છે. પછી રાજાએ મંત્રીઓ સાથે વિચાર કર્યો કે આ કોઈ દેવ કે વિદ્યાધરનું કર્તવ્ય લાગે છે. એટલે હવે આવે તો કહેવું કે કન્યાને સ્વયંવર આપ્યો છે.

બીજે દિવસે ચાંડાલ વૃદ્ધા રત્નો લઈ રાજા પાસે આવી. સેવકોને તેણે રત્નો આપ્યાં. પછી રાજાને પૂછ્યું કે દેવ! તમે શું વિચાર કીધો. રાજાએ કહ્યું કે મેં કન્યાને સ્વયંવર આપેલો હોવાથી મારો તેના પર અધિકાર નથી. વૃદ્ધાએ કહ્યું જો એમ હોય તો કન્યા મારા પુત્રને જીએ. પછી ભલે તેજ નિર્ણય કરી લે રાજાએ કહ્યું કે સારું હવે તમે અહીંથી જાઓ. એટલે અદબ્દ સીતે ચાંડાલો ચાલ્યા ગયા. પછી સભાસદોને રાજાએ કહ્યું કે તમે કેમ કંઈ બોલ્યા નહિ. સભાસદોએ કહ્યું કે દેવ! શું બોલીએ? અમે તો અત્યારે જ ભાનમાં આવીએ છીએ. આ રૂપ કરીને કોઈ દેવ કે વિદ્યાધર આપને છેતરે છે! માટે તેનો તિરસ્કાર કરશો નહિ.

પછી પ્રભુને વૈદલિને પોતાનું રૂપ બતાવ્યું. વૈદલિએ શાંબ અને પ્રભુન્ બન્ને જણને જોઈ પૂછ્યું કે દેવ સ્વરૂપ એવા તમે કોણ છો? તેઓએ કહ્યું કે અમે કૃષ્ણના બન્ને પુત્રો શાંબ ને પ્રભુન્ છીએ, મામા, એમ બોલ્યા હતા કે મારી પુત્રી હું ચાંડાલોને આપીશ. પણ પ્રભુન્ને નહિ આપું. તેથી ચાંડાલનો વેશ ધારણ કરી તેમની પાસે

કન્યા માગી. તેમણે કહ્યું કે કન્યાને સ્વયંવર આવેલ છે. તો જો તને અમારી સાથે આવવાનું રુચે તો હોય. પ્રહુમ્નના રૂપથી મોહ પામેલી વૈદર્ભિએ કહ્યું કે પિતા રજા આપે તો આવીશ. એટલે તેઓ સંજ પાસે જઈ કહ્યું કે આપ કુમારીને પૂછી અમને જલ્દી વિદાય કરો. રાજાએ વૈદર્ભિને બોલાવી પૂછ્યું કે આ ચંડાલ તને ગમતો હોય તો વરમાળા નાખ કન્યાએ કહ્યું કે આપે પહેલાં જ મને ચાંડાલોને આપી છે. તો પછી મારે ચંડાલણી થવું જ જોઈએ. રૂકમીએ કહ્યું કે તારું મન હોય તો જા? મને મોહું બતાવીશ નહિ. પછી વૈદર્ભિ મિત્રાને પ્રણામ કરીને નીકળી. પ્રહુમ્ન શાંબની સાથે નગર લોકો વડે જોવાતો લોજકટ નગરમાંથી નીકળ્યાં ને વિધ્યાચળની પાસે રહ્યાં. પ્રસાદિ વિદ્યાની સહાયથી પ્રહુમ્ને દિવ્ય સમૃદ્ધિવાળો તથા પ્રજાને રત્નમંડિત પ્રાસાદ વિકુર્વી. સુંદર પુરુષોને વસ્ત્રાભુષણથી સજ્જ રૂકમીને લગ્નમાં આમંત્રણ આપવા મોકલ્યા. ને કહ્યું કે કાલે વર વધુ પર અક્ષત નાખવા આવજો. રાજાએ જામુસો મોકલી તપાસ કરાવી. તેઓએ ત્યાંની સમૃદ્ધિનું વર્ણન કર્યું. તેથી નગરલોક સહુ ગયા. તેમનો પ્રહુમ્ને આદર સત્કાર કરી. જમાડીને પાછા વિદાય કર્યા. પછી ત્રણે જણ દ્વારામતી નજીક પહોંચી ગયા.

શાંબના કહેવાથી પ્રહુમ્ન તથા વૈદર્ભિએ રૂકમણીના લવન પાસે વીણાઓ વેચનારી ચાંડાલ ચાંડાલણી બની જીલા. શાંબે રૂકમણીને કહ્યું કે માતા? દ્વાર પાસે ઉભેલી

ચાંડલણી વીણાએ વેચે છે તે જુઓ ! રૂકમણીએ બહાર
 આવી જોયું તો વેદર્શિને દીઠી. પ્રભુને માતાને પગે પડીને
 કહ્યું કે મામાએ વેદર્શિ ચાંડલોને આપી છે. એમ કહી
 સવિસ્તર હકીકત કહી. રૂકમણી પ્રસન્ન થઈને કૃષ્ણને
 સમાચાર મોકલવામાં આવ્યા. શાંખ યુવાવસ્થામાં આવતો
 કૃષ્ણ જેવો દેખાવા લાગ્યો. કુમારનાં ઊતરેલાં વસ્ત્રાભુષણો
 તથા પુષ્પશેખર તથા અવશેષ રહેલ ભોજનાદિ બુદ્ધિસેન
 સુહિરણ્યાને મોકલતો હતો. એકવાર કંચુકીએ આવી શાંખને
 કહ્યું કે દેવે આજ્ઞા કરી છે કે તમારે સુહિરણ્યા ને હિર-
 ણ્યા ગણિકા પુત્રીઓનું નૃત્ય જોવા સ્તનકરંડક ઉદ્યાનમાં
 આવવું. શાંખ રથમાં બેઠો અને સુદારક તેનો સારથી
 બન્યો. માર્ગમાં રથનાં પૈડાં સમારવા રથ જિલો રાખ્યો.
 ત્યાં એક રૂપાળી કન્યાએ આવી શાંખને પ્રણામ કર્યા.
 બુદ્ધિસેને શાંખને કહ્યું કે તમારા મુકુટનાં છોગાં લટકે છે
 તે બે હાથથી જિંચા કરો. શાંખે એમ કયું તે વખતે રથના
 ઘોડાઓએ હણહણાટ કર્યો. શાંખે શુભ શંકુન સમજી બુદ્ધિ-
 સેનને પૂછ્યું કે આ કન્યા કોણ હતી. બુદ્ધિસેને કહ્યું કે
 કુલ કન્યા લાગે છે. પછી બધા ઉદ્યાનમાં ગયા. હિરણ્યાએ
 નાટારંભ શરૂ કર્યો તે પુરો થતાં સુહિરણ્યાએ શરૂ કર્યો.
 બુદ્ધિસેન વચમાં ઉભો તેને જયસેને આવો ખસવા કહ્યું.

પછી સુહિરણ્યાએ નૃત્ય પૂરૂ કરતાં નાટ્યાચાર્યે તેને
 સ્નાન કરાવ્યું. તે વખતે બુદ્ધિસેન શાંખની આગળથી ખસી
 ગયો. એટલે શાંખે લક્ષ્મીદેવી જેવી સુહિરણ્યાને જોઈ

સુહૃદ્વિદ્યાએ પણ શાંખને જોયો. તે વખતે બન્નેને એકબીજા પર રાગ ઉત્પન્ન થયો. પછી મિત્રો સાથે શાંખ રથમાં બેસી ઘેર જવા નીકળ્યા. રસ્તામાં જયસેને શાંખને કહ્યું કે, ‘આર્યપુત્ર ! બુદ્ધિસેન બિચારો નિર્માલ્ય ને બોલવામાં જ ચતુર છે. બુદ્ધિસેને કહ્યું કે, “તું તો પુરુષોના ભેદ પણ જાણતો નથી.” જયસેને કહ્યું કે તું જાણતો હોય તો કહી બતાવ. ત્યારે બુદ્ધિસેને કહ્યું કે, “પુરુષો ધર્મ અર્થને કામની દૃષ્ટિએ ઉત્તમ મધ્યમને અધમ ત્રણ ત્રણ પ્રકારે છે. અર્થના વિષયમાં જોઈએ તો પિતાએ ઉપાર્જન કરેલું ધન ભોગવતો છતાં વધારે છે. તે ઉત્તમ છે. જે ધનક્ષીણ થવા દેતો નથી. તે મધ્યમ છે. અને જે ઉડાવી દે છે. તે અધમ છે.

ધર્મના વિષયમાં જે સ્વયં બુદ્ધ તે ઉત્તમ. જે પ્રત્યેક બુદ્ધ તે મધ્યમ ને બુદ્ધબોધિકતા તે વિમલ્ય અને દુર્લભબોધી તે અધમ. કામના વિષયમાં જે પોતે બીજાને ઇચ્છે અને બીજા વડે ઇચ્છાય તે ઉત્તમ. જે બીજા વડે ઇચ્છાય પણ પોતે તેને ન ઇચ્છે તે મધ્યમ અને જે બીજાને ઇચ્છે પણ બીજા તેને ન ઇચ્છે તે અધમ. જયસેને પૂછ્યું : ‘તેમાં આર્યપુત્ર કયા પ્રકારના છે.’ બુદ્ધિસેને કહ્યું કે ધર્મ અર્થ બાબતમાં કહી શકું નહિ. પણ કામ બાબતમાં તો મધ્યમ છે. જયસેને કહ્યું, “તું કયા પ્રકારનો છે.” તેણે કહ્યું કે, હું ઉત્તમ છું. જયસેને ક્રોધથી કહ્યું કે તું આત્મપૂજક છું તેથી સ્વામીને મધ્યમ કહે છે ને પોતાને ઉત્તમ જણાવે છે માટે તને શિક્ષા કરવી જોઈએ. તે વારે અજિતસેને કહ્યું કે, “સ્વા-

મિની કામના કોણ કરે છે કે જેને સ્વામી ઇચ્છતા નથી. બુદ્ધિ-
સેને કહ્યું “સ્વામી મને પૂછે તો કહું નહિતર કહીશ નહિ.
શાંખના પૂછવાથી બુદ્ધિસેને કહ્યું કે હું એકવાર
આપની સેવા કરીને ઘેર જતો હતો ત્યાં માર્ગમાં રાજ-
કુરૂષોએ કહ્યું કે ‘જે રથમાં બેસે તેનું પંડિતમાં નામ
લખવું અને ન બેસે તેનું મૂર્ખામાં નામ લખવું’ એવો
સ્વામીનો આદેશ છે. તે સાંભળી હું રથમાં બેઠો. રસ્તામાં
હાથી પર બેઠેલા માવતે મને કહ્યું કે, ‘આર્ય રથ આવો
ખસેડો. હાથી વશમાં નથી.’ એટલે સારથી રથ વાળીને
ગણિકાવાસમાં લઈ ગયો. ત્યાં ગણિકાઓના રૂપ જોતો એક
લવન આગળ મારો રથ અટક્યો એટલે સારથીએ મને
‘હિતારી લવનમાં જવા કહ્યું. હું અંદર ગયો. ત્યાં દાસીઓથી
વીંટળાયેલી એક કન્યા જોઈ. તેણીએ મને પ્રણામ કરી
બેસવા આસન આપ્યું. મને પૂછ્યું કે “બુદ્ધિસેન ! તમે
કયાંથી આવો છો. મેં કહ્યું કે શાંખકુમાર પાસેથી. તેણીએ
કહ્યું કે, ‘ત્યાં કયા પ્રકારના વિનોદથી દિવસો ગાળો છો.
મેં કહ્યું કે કલાઓના અભ્યાસથી તે પછી એક સુંદર
રૂપવાન દાસીએ મને કહ્યું કે અત્યારે વડીલો પાસે જવાની
જરૂર નથી. અહીં જ આરામ કરો. આ ભોગમાલિની
તમારું ચિંતન કરે છે ? એમ કહી તે ગઈ. એટલે ભોગ-
માલિની એ મને કહ્યું કે, “આર્યપુત્ર ! રથમાં બેસવાથી
તમે થાકી ગયા લાગો છો. માટે શય્યામાં વિસામો લ્યો.
હું પણ શય્યામાં જઈને સૂઈ ગયો. એટલે ભોગ-
માલિની મારી પગથાંપી કરવા લાગી.

પછી મને પૂછીને માફ ઉપરનું અંગ દબાવવા લાગી. અને પોતાના સ્તનો વડે મને દબાવા લાગી એમ જુદી જુદી કામચેબાથી મને ઉત્સાહિત કરી મારી સાથે લોગ લોગવવા લાગી. પછી હું તેના ત્યાં વારંવાર જવા લાગ્યો. એકવાર તેણીએ મને કહ્યું કે, “આર્યપુત્ર ! તમને અહિં લાવવાનું કારણ એ છે કે અમારી સ્વામિની સુહિરણ્યા જ્યારે બાહ્યાવસ્થામાં હતી તે વખતે શાંબકુમારને તેનું વાગ્દાન કરવામાં આવ્યું હતું. તે ઉંમરલાયક થતાં કૃષ્ણ મહારાજે આજ્ઞા કરી કે કાલિન્દસેના ! એ કન્યાને હવે મારા ગર્ભગૃહમાં લાવજે. એક વખત માતાની સાથે સુહિરણ્યા જવાને નીકળી પણ માતાએ ના પાડવાથી સુહિરણ્યાએ ગળા ફાંસો ખાધો. દેવયોગે હું ત્યાં આવી તેને બચાવી લીધી. તેને પલંગમાં સુવાડી. સ્વસ્થ થયા પછી મેં તેને ગળા ફાંસો ખાવાનું કારણ પૂછતાં તેણીએ કહ્યું કે ‘પહેલાં તો સભામાં જતી ત્યારે શાંબકુમારનું દર્શન થતું પણ હવે થતું નથી. તેથી તેઓ મને વીસરી ગયા છે. એમ વિચારી મેં આત્મઘાતનો નિર્ણય કર્યો હતો. મેં કહ્યું, “તમે વિવાહ ન કરો. હું મારા સ્વાત્મ-લોગે પણ તમને તે ચિંતામાંથી દૂર કરીશ.

ત્યારે તે આશાવાળી બની. પછી મેં તેની માતાને વાત કહી. અને શાંબકુમારના વિશ્વાસુ મિત્ર તમને જાણી. તમારા સારથી માવતને મિત્રો દ્વારા સુજિતથી અહીં લાવવામાં આવ્યા હતા. આ તો ગણિકાપુત્રી છે. એવી મને-વૃત્તિ ટાળી ગણિકાઓની ઉત્પત્તિ વિષે હું કહું તે સાંભળો ?

પૂર્વકાળમાં ભરત નામે માંડલીક રાજા એક જ સ્ત્રીમાં અનુરક્ત હતો. સામંતોએ તેના માટે કન્યાઓ મોકલી. તે રાજાની સાથે પ્રાસાદમાં બેઠેલી રાણીએ વિચાર કર્યો કે કદાચ રાજા આ કન્યાઓ પરણશે તો મારું માન ઓછું થશે. તેથી પાણી પહેલાં પાળ બાંધવી જોઈએ એમ વિચારી કહ્યું કે હું પ્રાસાદ ઉપરથી બૂસકો મારું છું. રાજાએ કારણ પૂછતાં તેણીએ કહ્યું કે આ કન્યાઓ પરણી મને શોકયના દુઃખમાં પાડો છો ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે જો તારા આવો જ નિશ્ચય હોય તો તે કન્યાઓ ભવનમાં પ્રવેશ નહિ કરે, રાણીએ કહ્યું કે ભલે ! તેઓ બહાર રહી તમારી સેવા કરે. પછી રાજાએ છત્રચામર-ધારીઓની સાથે તે બધી કન્યાઓ રાખી તેઓ રાજાની સેવા કરવા લાગી. અનુક્રમે તે કન્યાઓ ગણોને આપવામાં આવી. આ રીતે ગણિકાઓની ઉત્પત્તિ થયેલ છે.

અમિતયશા નામે ગણિકાને ઘણાં બાળકો થયા પછી કાલિંદસેના નામે પુત્રી થઈ. તેને હેમાંગદ રાજાથી થયેલી આ સુહિરણ્યા પુત્રી છે. એની પ્રણય ચિંતા કુમાર જાણે તેમ કરે. આ વચન લોગમાલીનીનું મેં સ્વીકાર્યું. સુહિરણ્યાને ખાતરી કરાવવા માટે તમારાં પુષ્પ ગંધ, વસ્ત્ર, તંબોળ લઈ તેને આપું છું. નૃત્ય કરતી સુહિરણ્યાને આપે જોઈ છે. તે વખતે હું આડો બોલો રહ્યો તેનું કારણ એ હતું કે જો તે આપને જુએ તો તેના નૃત્યમાં ભંગ પડે. આપનામાં જ તેનું ચિત્ત લાગેલ છે. આ સાંભળી શાંખ ખુશી થયો ને રાત્રે બુદ્ધિસેનને કહ્યું કે જો તે સુહિરણ્યાને અહીં લાવ. તારા કહેવા મુજબ હું ઉત્તમ પુરુષ થઈશ.

શાંખના કહેવાથી બુદ્ધિસેન ને જયસેન કાલિંદસેના પાસે ગયા. ને શાંખની ઈચ્છા જણાવી. કાલિંદસેનાએ જાંબવતી અને કૃષ્ણની આજ્ઞા મેળવી સુહિરણ્યાને મોકલી. સુહિરણ્યા વાસગૃહમાં પ્રવેશી શય્યામાં બેઠી એટલે ગર્ભગૃહનું દ્વાર બંધ કરી બુદ્ધિસેન બહાર નીકળ્યો, પછી મેના જેમ પોપટને શીખવે તેમ સુહિરણ્યાએ શાંખને શિક્ષિત કર્યો, પ્રભાતે બુદ્ધિસેન આવ્યો. તેને શાંખે કહ્યું કે વડીલો ન જાણે તેમ સુહિરણ્યાને મારા ભવનમાં લઈ જાઓ. એટલામાં બન્નેને માટે વસ્ત્રાલંકાર, પ્રસાધન, દાંતણુપાણી લઈ દાસીઓ આવી એટલે આ બધી માતાને ખબર છે. એમ જાણી શાંખ ચિંતામુક્ત થઈ. સુહિરણ્યાની સાથે પાંચે ઈન્દ્રિયોના વિષય સુખ ભોગવવા લાગ્યો. શાંખને ભાનુ બન્ને સભામાં કોઠા કરતા હતા. તેમની વચ્ચે હોડ થઈ કે જેનું પક્ષી સુંદર બોલે તે એક કરોડ જીતે. બીજે દિવસે ભાનુ પોપટ લઈને આવ્યો ત્યારે શાંખ પ્રસ્થાનના ત્યાંથી મેના લઈને આવ્યો. મધ્યસ્થાનીમી એકબીજાના પક્ષીઓને બોલાવવા લાગ્યા તેમાં મેના સુંદર બોલતાં ભાનુ પાસે શરત મુજબ કરોડ માગ્યા. ભાનુએ પોતાની માતા સત્યભામાને વાત કરી. તેણીએ કૃષ્ણને કહી રકમ અપાવી. શાંખે તે રકમ દાનમાં વાપરી નાખી. ફરી બીજી વખત ભાનુએ શાંખ સાથે હોડ-બકી કે જે ઉત્કટ ગંધ વાસ લાવે તે બે કરોડ જીતે. શાંખે કહ્યું કે તું હારીશ તો દેવને કહીશ માટે તારી સાથે હોડબકવો નથી. ભાનુએ કહ્યું કે માતાએ દેવને કહેલું. મેં કહ્યું ન હતું. તેથી મધ્યસ્થ નીમી શરત કબુલ કરી. શાંખે

વિચાર્યું કે માતા પાસેથી સુગંધ આવશે તેમાં મારો પરાજય થશે. માટે ઉત્કટ ગંધ નાસિકાને પ્રતિકૂળ લઈ જવું ઠીક છે. એમ વિચારી ડુંગળી, લસણ, દાડ, હીંગ વગેરે બકરાના મુત્રમાં મિશ્રિત કરી રાખ્યું.

તે સભામાં આવ્યો તે પહેલાં ભાનુ બહુ સુગંધી દ્રવ્ય લાવીને બેઠો હતો. અને બધા તેનાં વખાણ કરતા હતાં. તેટલામાં શાંબે આવી દુર્ગંધવાળું વિલેપન કર્યું. તેથી મંથસ્થોએ નાક બંધ કરી કહ્યું કે, “શાંબ સ્વામી આ ગંધ તો અતિ ઉત્કટ છે. માટે પ્રસન્ન થઈ અમને જવા દો. શાંબે કહ્યું નિર્ણય આપો ? તેઓ બોલ્યા કે “તમે જીત્યા” ત્યારે ભાનુએ કહ્યું કે આની તો અશુભ દુર્ગંધ છે. શાંબે કહ્યું કે, આપણી શરત ઉત્કટગંધ માટેની હતી પણ શુભઅશુભ માટેની નહોતી. આ સાંભળી મંથસ્થોએ શાંબને પક્ષ કર્યો. તેથી બે કરોડ દ્રવ્ય ભાનુને આપવું પડ્યું. તે દ્રવ્ય શાંબે દાનાદિકમાં આપી દીધું.

ફરી એક વાર ભાનુએ આભુષણની વિશેષતા જેની હોય તે ચાર કરોડ જીતે એવી શરત મૂકી. શાંબે તેના બહુ આગ્રહથી કબૂલ રાખી. પ્રવ્રુમ્ન પાસે જઈ શરતની વાત કરી અને કોઈપણ ઉપાયે જીતવાનો રસ્તો બતાવે એમ કહ્યું. પ્રવ્રુમ્ને તેને આશ્વાસન આપ્યું. પછી વિચાર કરી પ્રવ્રુમ્ન શીવાદેવી પાસે ગયો. અને કહ્યું કે ભાનુ અને શાંબને આભરણ માટેની શરત થઈ છે. માટે દેવોએ જે આભરણ અમારા કાકા અરિષ્ટનેમીને પહેરવા આપ્યા હતા તે આપો ? શિવાદેવીએ કહ્યું કે તારા કાકાના આભુષણો

ક્ષત્રીઓ ધારણ કરતા નથી. તેથી ફક્ત એક દિવસ પહેરવા આપીશ. તારાથી વધારે કંઈ નથી કે જે ન આપી શકાય. એમ કહી આભુષણો આપ્યા. તે લઈને પ્રભુને શાંખને આપ્યાં. શાંખ તે પહેરીને સભામાં ગયો. તે પહેલાં ભાનુ ખૂબ મૂલ્યવાન આભુષણો પહેરી બેઠો હતો અને બધા તેની પ્રશંસા કરતા હતાં. પરંતુ શાંખનાં આભુષણો આગળ તે ઝાંખા પડી ગયાં અને મધ્યસ્થોએ શાંખ જીત્યો એવો નિર્ણય આપ્યો. આ વાત સત્યભામાએ સાંભળી એટલે તેણીએ કૃષ્ણને કહ્યું કે “તમારો લાડીલો શાંખ મારા પુત્રને હિરાન કર્યા કરે છે.

તેને કેાઈ પણ રીતે અટકાવો ? કૃષ્ણે કંચુકીને મોકલી શાંખને કહેવશાબ્ધુ” કે ભાનુને છોડી દે. શાંખે કહ્યું કે, “તેનો હોડમાં પરજન્ય થયો છે તે રકમ આપીને ખુશી થી જાય.” કંચુકીએ તે ખીના કૃષ્ણની પાસે બેઠેલી સત્યભામાના સાંભળતાં કહી. સત્યભામાએ કૃષ્ણને કહ્યું કે, “જે આપણું પડે તે આપી મારા પુત્રને છોડાવો.” આથી કૃષ્ણે સભામાં જઈ શાંખને કહ્યું કે ભાનુને જવા દે તેની હોડની રકમ અમે આપીશું. છતાં શાંખે માન્યું નહિ તેથી કૃષ્ણે ક્રોધથી શાંખને કહ્યું કે હવે હવે થાય છે. તું આ છોકરાને સુખે જીવવા દેતો પણ નથી એમ કહી કૃષ્ણ સભામાંથી ચાલ્યા ગયા ને શાંખે શરત મુજબ રકમ લઈ ભાનુને છુટો કર્યો. બીજે દિવસે કૃષ્ણે જાંબવતીને કહ્યું કે શાંખે મારું પણ અપમાન કર્યું છે. તે કેવો છે તે હું તને બતાવું ? એમ કહી કૃષ્ણના કહેવા મુજબ જાંબવતી ભરવાડણ બની છાશ વેચવા નીકળતાં તેને રૂપાળી બાણી

શાંખે હાથ પકડ્યો. પાછળ કૃષ્ણને જોઈ નાસી ગયો. ખીજે દિવસે તેને સભામાં બોલાવવામાં આવ્યો ત્યારે ખીંટીને છોલતો શાંખ સભામાં આવ્યો. કૃષ્ણે પૂછ્યું કે આ શું છે ? તેણે કહ્યું કે જે ગઈ કાલની મારી વાત કરશે. તેના મોંમાં આ ખીલી ઠોકીશ. ‘આ સાંભળી કૃષ્ણે કુલવૃદ્ધોને કહ્યું કે “આ શાંખ મને પણ બનાવે છે ને મારી મશ્કરી કરે છે. માટે તેને નગરમાંથી કાઢી મૂકવામાં આવે છે. વસુદેવે તેનો શુનો માફ કરવા કૃષ્ણને કહ્યું પણ કૃષ્ણે કહ્યું કે તમે જ એને મોઢે ચડાવ્યો છે. માટે તેનું ક્ષણ તેને ભોગવવા ઘો. શાંખે કહ્યું કે, હું પાછો ક્યારે આવું ? કૃષ્ણે કહ્યું કે, જ્યારે હું અને સત્યભામા વિનંતી કરીને બોલાવીએ ત્યારે આવજો. પછી શાંખ બધાને પ્રણામ કરી પ્રભુમ્ન પાસે ગયો અને તેને આજીજી કરી પ્રજ્ઞાપ્તિ વિદ્યા મેળવી શાંખ નગર બહાર જતો રહ્યો. પ્રજ્ઞાપ્તિની સહાયથી ભાનુ માટે તૈયાર કરેલી. એકસો સાત કર્ના એકી વખતે સુહિરણ્યા સાથે મળી એકસો આઠનું પાણિગ્રહણ શાંખને કૃષ્ણે કરાવ્યું. મતલબ કે કૃષ્ણના કહેવા મુજબ જ તે નગરમાં આવ્યો અને કુલ વૃદ્ધોની હાજરીમાં પરણ્યો.

વિક્રમરાજની કથાઓ

ઘાતકીખંડના શિવપુર નગરમાં હરિશ્ચંદ્ર રાજાને રોહિણી નામે રાણી હતી. તે નગરમાં મહાપરાક્રમી વિક્રમ નામે એક રજપુત રહેતો હતો. તે દ્રવ્યઉપાર્જન માટે દેશાંતર ગયો. ત્યાં કેઈ વનમાં મુનિચંદ્ર નામે મુનિને જોઈ

વંદન કરી. 'પૂછ્યું' કે ભગવન્ મને મહેનત કરવા છતાં
ધન કેમ મળતું નથી? ગુરુએ કહ્યું કે તે 'પૂર્વભવમાં'
દાન આપ્યું નથી. તેથી આખ્યા વિના લેવાતું નથી. તો
હવે થોડામાંથી થોડું પણ આપવા માંડ. ગુરુની શિક્ષા માની
તે કંઈતું કંઈ પણ દાન કરવા લાગ્યો.

એક વનમાં તેણે દરમાં સોનામહોર જોઈ. જોઈતાં
પાંચસો સોનેયા નીકળ્યા. તેણે વિચાર કર્યો કે પારકું ધન
કેમ લેવાય? ત્યાં કોઈ દેવીએ પ્રગટ થઈ કહ્યું કે તારા
દાનના પરિણામ જાણી આ દ્રવ્ય મેં જ ગતાવ્યું છે. તો
તું તારી ઇચ્છા મુજબ લોગવ. દાનનું પ્રત્યક્ષ ફળ જાણી
ધન લઈ તે પોતાના ઘેર ગયો. ત્યાં દરરોજ શક્તિ મુજબ
દાન દેવા લાગ્યો. એક દિવસ તે લોજન કરવા બેઠો હતો
તેવામાં તીર્થંકર ભગવાન પાસેના માટે ત્યાં આવ્યા. તેણે
ભાવથી વહોરાવ્યું. ત્યાં પંચ દિવ્ય પ્રગટ થયા.

દાનનો મહિમા જાણી હરિશ્ચંદ્ર રાજા પણ ત્યાં આવ્યો.
તેણે વિક્રમની સ્તુતિ કરી. એક વખતે વિક્રમ ઉદ્યાનમાં કોડા
કરવા ગયો. ત્યાં એક વિદ્યાધર આકાશ ગામીની વિદ્યાનું પદ
જૂલી જવાથી જિંચે થઈ નીચે પડતો જાયો. પદાનુસારી બુદ્ધિથી
વિક્રમે તેનું પદ કાઢી આપવાથી તે નિલકંઠ વિદ્યાધરે તેને
આકાશગામીની વિદ્યાને એક વીંટી આપી; વીંટીના પ્રભાવથી
સર્વ પ્રકારનું વિષ જિતરી જાય છે તેમ કહ્યું.

એક વખત રાજપુત્રીને જંગીયામાં કોડા કરતાં કોઈ
સંપર્કે ડરી. તેથી તે મૂર્છિત થઈ પડી. રાજરાણીને ખબર
પડતાં તેમણે વિષ ઉતારવા કહ્યું ઉપાયો કર્યા. પણ વિષ

ઊતર્યું નહિ. તેથી નગરમાં પડકો વજડાવ્યો કે જે કોઈ મારી પુત્રીને સંલગ્ન કરશે તેને અર્ધું રાજ્ય ને પુત્રી પરણાવીશ. વિક્રમે પડહુ છબી રાજકુમારીનું વિષ વીંટીતું જળ છાંટી ઉતાર્યું. રાજાએ તેને અર્ધું રાજ્ય તથા પુત્રી રત્નમંજરી પરણાવી. વિક્રમ રાજા બની ઘણું દાન આપવા લાગ્યો. હરિશ્ચંદ્ર રાજાને પુત્ર ન હોવાથી તેણે વિક્રમરાજાને પોતાનું રાજ્ય આપી. કાળ કરી પરલોક ગયો.

વિક્રમરાજા ઘણી સ્ત્રીઓ પરણ્યો. રત્નમંજરીને પટ્ટ-રાણી બનાવી. એક વખત નીલકંઠ વિદ્યાધર વિક્રમરાજા પાસે આવી, પગમાં પડી કહેવા લાગ્યો કે મારા નગરમાં પધારો, તેની પ્રાર્થનાથી વિક્રમરાજા મંત્રીને રાજ્ય સોંપી વિમાનમાં બેસી વિદ્યાધર સાથે તેના મણિમંદિર નગરમાં ગયો. નીલકંઠે પોતાની બહેન મદનવેગા તેની સાથે પરણાવી. પછી તે વિદ્યાધરો સાથે પોતાના નગરમાં આવ્યો.

એક દિવસ ત્યાં મુનિ ચંદ્રસૂરિ પધારતાં તેમની દેશના સાંભળી. પરસ્ત્રીગમનનો નિયમ લીધો. અને ચારે પર્વતિથિમાં પોતાની સ્ત્રીઓનો પણ નિયમ કર્યો. એક વખત રાજા સભામાં બેઠો હતો. એક વણીક અશ્વ લઈને આવ્યો. રાજાએ તે અશ્વ મૂલ્ય આપી ખરીદી લીધો. પ્રભાતે તેના પર બેસી ક્રીડા કરવા ગયો. લગામ છૂટી મૂકતાં તે અશ્વ દોડવા માંડ્યો. સવારો તેને પકડવા જતાં તે આકાશમાં ઊડ્યો. રાજાએ જાણ્યું કે કોઈ દેવ ઘોડા રૂપે મને ઉપાડી જાય છે.

અશ્વ રાજાને દૂર જંગલમાં મૂકી અદરય થઈ ગયો. વિક્રમરાજા આનુબાનુ જોવા લાગ્યો ત્યાં બે મુંદરી તેના

જીવામાં આવી. તેની દૃષ્ટિ સ્થિર હોવાથી, રાજાએ દેવીઓ
 છે એમ નહીં કયું. પછી તે સ્ત્રીઓએ કહ્યું કે અમે આપની
 ઘણા વખતથી વાટ જોઈએ છીએ, કેમ આપને વિલંબ
 થયો? એમ કહી મહેલના સાતમે માલે લઈ જઈ ત્યાં કેઈક
 દેવીને પલંગ ઉપર બેઠેલી રાજાએ જોઈ. તેણે રાજાને દેખતાં
 પલંગ પરથી ભિતરી પ્રેમ પૂર્વક આતિથ્ય સત્કાર કર્યો.
 બંને દેવીઓએ રાજાને સ્નાન કરાવી દિવ્ય રસોઈ જમાવી
 વસ્ત્રાભૂષણથી અલંકૃત કર્યો.

સુખ્ય દેવીએ રાજાને કહ્યું કે હું ઈશાન દેવલોકમાં
 રહેનારી દેવી છું. ઘણા કાળથી તને ઝંખતી આ વનમાં
 મહેલ બનાવી રહું છું. તો તું મારા મનોરથને પૂર્ણ કરી
 મને તારા સંગમ સુખનું પાન કરાવ. વિક્રમરાજાએ કહ્યું
 કે તું દેવી દિવ્ય લોગને છોડી મનુષ્યની સાથે અસૂચી
 લોગને કેમ ઇચ્છે છે? સર્પાદિકતો એકવાર પ્રાણનું હરણ
 કરે છે, પણ વિષય તો વારંવાર મરણ દાયક થાય છે.
 માટે નરકમાં લઈ જનાર વિષયનો ત્યાગ કરી બ્રહ્મચર્ય રૂપ
 અમૃતનું તું પાન કર, દેવીએ કહ્યું કે હે નપુંસર શિરોમણિ?
 તું મારે અનાદર કરે છે. સ્વપ્નામાં પણ દુર્લભ દેવનું
 દર્શન હોય છે તેને અવગણી તું કયા સુખની ઇચ્છા કરે
 છે? વિક્રમે કહ્યું કે આપનું કહેવું ઠીક છે? પરંતુ મારે
 પરસ્ત્રીનો નિયમ છે. વ્રત ભંગથી હું બહુ લય પામું છું.
 દેવીએ કહ્યું કે હે મૂખ હું તારી ઇચ્છા કરું છું. ને તું
 અનાદર કરે છે. તેનું રૂળ રૂપે તારું મસ્તક હમણાં જ
 કાપી નાખીશ, વિક્રમે કહ્યું કે પ્રાણ નય તો ભલે નય.
 પણ વ્રત ભાંગીશ નહિ એમ કહી મસ્તક નિમાળ્યું. દેવીએ

તેની દઢતા જાણી હવે પામી રાજા ઉપર પ્રબળ દ્રષ્ટિ કરી
 કહ્યું કે ઈશાનેન્દ્રે તારી દઢતાનાં વખાણ કરતાં કહ્યું કે
 વિક્રમરાજને શીલથી ચળાવવા અપસરાઓ પણ સમર્થ
 નથી. તે સાંભળી હું તારી પરીક્ષા કરવા આવી છું. અધ-
 મહાર પણ મેં જ કરાવ્યો છે. પછી દેવીએ તેને વરદાન
 માગવા કહ્યું. વિક્રમે કહ્યું કે શીલ પાલન કરવું એ મત
 અખંડ રહ્યું છે. હવે ખીજ વસ્તુની કંઈ જરૂર નથી. પછી
 દેવી તેને શિવપુરમાં લઈ જઈ રત્નજડિત આસન પર
 બેસાડી વસાવ્યું. પછી શબ્દગારી નગરના લોકોને રાજાનું
 વૃતાંત જણાવી પોતાને સ્થાને જઈ વિક્રમરાજને શીલનો
 મહિમા ચારે દિશામાં ફેલાવ્યો. હવે વિક્રમરાજને રત્ન-
 અજરીથી રત્નસાર નામે પુત્ર થયો. તેને યોગ્ય ઉંમરે
 સુવરાજ્યપદવી આપી. એક વખત ગુરુ મહારાજ ફરીથી
 બધારતાં તેમની દેશના સાંભળી દીક્ષા લીધી. તપના પારણા
 નિમિત્તે લક્ષ્મણવતી નગરીમાં ગયા ત્યાં લક્ષ્મણરાજને
 દુહટપુત્ર ચંડસેન અપશુકન માની તેમને મારવા દોડ્યો. કે
 તરત જ મથુરબંધથી બંધાઈ પૃથ્વી પર પડી ગયો. તેનો
 પિતા દુઃખી થતો ત્યાં આવ્યો. અને મુનિને બમાવીને
 કહ્યું કે આ દુહટ પુત્ર આપને ઉપદ્રવ કરવા આવ્યો, હશે
 તેથી તેની આ દશા થઈ છે તો આપ ક્ષમા આપી તેને
 સાજો કરો? મુનિએ કહ્યું મેં કંઈ કયું નથી. તેટલામાં
 દેવે પ્રગટ થઈ કહ્યું કે આ દુહટ મુનિને મારવા જતો
 હતો તેને મેં શિક્ષા કરી છે. તે મુનિનું સન્માન કરશે
 તો સાજો થશે. પછી તે કબૂલ કરવાથી સાજો થયો. પછી
 મુનિને ઉપદેશ સાંભળી તેઓ ધર્મ પામ્યા. મુનિ પારણા
 કરી અનુક્રમે કેવળ જ્ઞાન પામી મોક્ષે ગયા. ❀

[અનુસંધાન મુખપૃષ્ઠ ૨ નું ચાલુ...

૫૪. જુલુવઃ સ્વઃ ભાગ ૨	૮૨. તત્ત્વાર્થધિગમ સૂત્રાર્થ
૫૫. જૈન કથાઓ-સુબોધ કથાઓ	૮૩. જૈન ધર્મપ્રવેશક ભાગ ૩
૫૬. સુબોધ કથાઓ-જૈન દર્શન	૮૪. જૈન પ્રશ્નોત્તરી ભાગ ૧
૫૭. બૃહદ્ સંમહાણી સાથ	૮૫. " " " ૨
૫૮. જૈન ધર્મ પ્રવેશક ભાગ ૧	૮૬. " " " ૩
૫૯. ઉપમિતિભવ પ્રપંચાકથા-૧	૮૭. જે પ્રતિકમણ્ય પ્રકીર્ણસંગ્રહ
૬૦. ઉપમિતિભવ પ્રપંચાકથા-૨	૮૮. જૈન કથાઓ ભાગ ૧૮
૬૧. નૂતન સ્તવનાવગી	૮૯. " " " ૧૯
૬૨. ઉપદેશસિત્તરી	૯૦. " " " ૨૦
૬૩. સહસ્રકુટ નામાવલી	૯૧. ચોસઠ પ્રકારી પૂજન સાથ
૬૪. જૈન કથાઓ ભાગ ૧૩	ભાગ ૧
૬૫. " " " ૧૪	૯૨. " " " ભાગ ૨
૬૬. " " " ૧૫	૯૩. વિવિધ પૂજન સાથ ભાગ ૧
૬૭. જૈન મહાભરત	૯૪. " " " ભાગ ૨
૬૮. જૈન ઇતિહાસ	૯૫. છંદ, સ્તવન, સંગ્રહાય સંગ્રહ
૬૯. જૈનધર્મ પ્રવેશક ભાગ ૨	૯૬. જૈનધર્મનો પરિચય
૭૦. સચિત્ર જૈન રામાયણ	૯૭. આગમસાર
૭૧. વસુદેવહિંડ ચરિત્ર	૯૮. પ્રથમરતિ
૭૨. સમકિત-મૂળ બાર વ્રતકથાઓ	૯૯. જૈન કથાઓ-ભા. ૨૧
૭૩. નવ સ્મરણ-મૂળ	૧૦૦. સામયિક ચૈત્યવંદન તથા
૭૪. નવપદ મહાત્મ્ય	દેવચંદ્રણની ચોવીશી સાથ
૭૫. ભુલક્ષેત્ર સમાસસાધ	૧૦૧. પારસમણિ
૭૬. અક્ષરક આત્મકથા	૧૦૨. શાંત સુધારસ સાથ
૭૭. સાધુસાધ્વી આવશ્યક સૂત્રાર્થ	૧૦૩. ગાનસાર સાથ
૭૮. ચોધયયયુષ્ઠ સંગ્રહાયમાળા-૩	૧૦૪. જૈન કથાઓ-ભા. ૨૨
૭૯. જૈન કથાઓ ભાગ ૧૬	૧૦૫. વીતરાગસ્તોત્ર
૮૦. " " " ૧૭	૧૦૬. બુદ્ધિસાગરસુરિ
૮૧. નવકારના જાપની નોધ	૧૦૭. જૈનકથાઓ-ભાગ ૨૩
	૧૦૮. " " ૨૪

અભિપ્રાય

વર્તમાન યુગમાં વ્યાવહારિક જ્ઞાન હોવા છતાં હુ'શાતુરીએ વધુ ને વધુ જોર પકડ્યું છે. ઘરેઘરમાં ઈશ્યોની જવાલા બભૂકી છે. તેનું કારણ એકજ છે કે જ્ઞાન હોવા છતાં ધાર્મિક જ્ઞાનનો અભાવ છે. સમ્યગ્ જ્ઞાન લોકોને સુલભ બને તે માટે લોકો સુધી સાહિત્ય પહોંચે તેની ખાસ જરૂર છે.

અસ્તુ સાહિત્ય પ્રકાશન જે રીતે સારાંસારાં પુસ્તકો ઓછી કિંમતે વેચે છે અને તે દ્વારા સદ્ વિચારોનો ફેલાવો કરે છે તેમ પ. પૂ. તપસ્વી મુ. શ્રી અકલંકવિજયજીમહારાજસાહેબ અકલંક અંથમાળા દ્વારા સમ્યગ્ જ્ઞાનનો પ્રચાર કરી રહેલ છે તે એક અનુમોદનીય પ્રવૃત્તિ છે.

આ અંથમાળાના સાહિત્ય પ્રકાશનમાં લગભગ દરેક વિષયોને આવરી લેવામાં આવ્યા છે. તેથી દરેક વિષયને વાચક જ્ઞાનપીપાસુ સંતોષી શકે છે તે અંથમાળાની એક વિશેષતા છે.

સાહિત્ય તો ઘણું પ્રકાશિત થતું રહે છે પણ તે આર્થિક દૃષ્ટિએ મજબૂત હોવાથી લોકો તેને ખરીદવા અસમર્થ હોય છે તેથી તેનો ફેલાવો જોઈએ તેટલો થઈ શકતો નથી. જ્યારે આ અંથમાળાનાં પુસ્તકો તો પઠનપાઠનની કિંમતથી જ તેનો પ્રચાર મુનિશ્રી કરે છે.

આ અંથમાળાનો બહોળો પ્રચાર અંત ફેલાવો થાય અને સર્વજનો તેનો લાભ તનમનધનથી લઈ શુભ પ્રવૃત્તિમાં સહયોગી બને એવી એકની એક મનોકામના.

આજદિન સુધી મુનિશ્રીએ ૧૦૦ અંથો ઉપરાંત બીજા અનેક અંથો પ્રકાશિત કર્યા છે. તે જ્ઞાનોપાસના બહલ તેમને ધન્યવાદ આપવા ઘટે છે.

શ્રી કેશાસસાગરસૂરિ ફાઉન્ડેશન,
૨૮૦/૭, જવાહરનગર, ગોરેગાંવ (વે.)
મુંબઈ-૪૦૦૦૬૨.

મુનિશ્રી સંવત્સાગર